Povestea lui Tad
titlu original: What happened to Tad?
Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Iulie 2012 Publicată de editura Little Lamb, Suceava
Autor: Traducerea: Editarea: Coperta:
Mary E. Ropes Emanuela Cristea Ovidiu Biciuşca Beniamin Boingeanu
Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ROPES, MARY E.
Povestea lui Tad / Mary E. Ropes ; trad.: Emanuela Cristea; ed.: Ovidiu Biciuşca. - Suceava : Little Lamb, 2012
Index
ISBN 978-606-648-008-6
I. Cristea, Emanuela (trad.)
II. Biciuşca, Ovidiu (ed.)
Povestea lui Tad
face parte din
Colecţia Cărţilor Rare
a editurii
Little Lamb
Tad este hotărât să fugă pe ascuns cu copilul. Are planul pus la punct, iar pericolele iminente nu-1 descurajează, fiind încăpăţânat şi plin de orgoliu. Necazurile apar când Foxy, bătrânul marinar beţiv, începe să-1 urmărească. Ce trebuie să se întâmple ca Tad să înţeleagă că a face ce vrea şi cum vrea nu aduce întotdeauna fericire sau prosperitate? Vei afla citind *Povestea Iui Tad.*
Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi
clasice, luaţi legătura cu noi la numărul
0744.544.579
prin e-mail la **contact@littlelamb.ro**
sau scrieţi-ne pe adresa **Editura Little Lamb**
CP. 42, O.P. 6
Suceava, cod 720340
jud. SUCEAVA
821.111-32=135.1
capitolul I
Cuvinte tăioase
UITĂ-TE la mine, băiete! Nu vreau să mai aud o vorbă despre asta. Mama ta trebuie...
-Nu-i mama mea şi niciodată nu va fi. Nici acum, nici într-o mie de ani; degeaba încerci să mă convingi, tată!
- Ei bine, află atunci că mamei tale nu-i pasă cum îi spui, atâta timp cât faci ce-ţi spune. Dar încearcă să înţelegi, băiete, că dacă faci prea mult tărăboi şi îi dai dureri de cap nevestei mele, pe cât e de adevărat că numele meu este James Poole, pe atât e de sigur că o să ai de-a face cu mine.
-Dar tată, continuă băiatul, ea se poartă frumos numai cu copilul ei. In schimb, tot timpul îl bate pe micuţul Bert şi-o urecheşte pe Nell pentru toată nimica.
- Copii răzgâiaţi ce sunteţi! Auzi la el! Tu munceşti de te speteşti ca să le fie lor bine, iar ei sunt tot nemulţumiţi, i-o întoarse cu asprime tatăl. Oricum, asta nu-i treaba ta, Tad. Trebuie să înţelegi, odată pentru totdeauna, că asta-i casa ei şi poate să facă ce

vrea. Aşa că, valea de-aici! N-am vreme de stat la taclale cu tine.
- Este de-a dreptul revoltător! Este o ruşine! bolborosi Teddie Poole - sau Tadpole[1], cum îl porecleau prietenii lui. Asta nu mai poate continua aşa.
Tatăl său, însă, bombăni ceva pe sub mustaţă, după care îşi luă şapca şi ieşi afară.
Mormoloc;
POVESTEA LUI TAD
- Nu-i drept! Toate-s împotriva mea şi a fraţilor mei, bieţii de ei. Nu-i pasă câtuşi de puţin de copiii soţului ei. în schimb, nimic nu-i prea mult pentru plodul ăla al ei umflat şi plângăcios. Dacă aş avea cu ce să-i hrănesc, i-aş lua pe Bert şi Nell şi aş pleca de aici fără să mă gândesc de două ori -sărăcuţii de ei.
Cu inima grea, Tad se întoarse la lucrul său. Nu avea cine ştie ce slujbă. Lucra pentru un băcan care-1 plătea cu patru şilingi[2] pe săptămână. Dar chiar şi aşa, puţinul acesta era mai bun decât nimic. De altfel, îşi făcea treaba cu plăcere, deşi de multe ori îi ardeau picioarele de atâta stat în picioare şi alergat încoace şi-ncolo.
Multă bunătate sălăşluia în Tad. După moartea mamei lui, el fu acela care îngriji de frăţiorul şi surioara lui, chiar dacă de multe ori se neglija pe el pentru aceasta; iar când, într-un final, James Poole se recăsători, băiatul ajunse să-şi dispreţuiască cu înverşunare mama vitregă pentru felul aspru în care se purta cu frăţiorii lui. Apoi, odată cu naşterea copilului ei, lucrurile s-au complicat şi mai mult. Femeia le purta pică lui Bert şi Nell pentru fiecare clipă pe care i-o răpeau, chiar şi pentru mâncarea pe care trebuia să le-o facă. Nu avea nicio înţelegere pentru problemele lor copilăreşti, niciun cuvânt blând şi nicio mângâiere pentru nimeni în afară de băieţelul ei. Cât despre Tad, faţă de care nu-şi ascunse niciodată sentimentele, ea manifesta un dispreţ aproape diabolic. Băiatul se plânse de câteva ori tatălui, însă fără niciun rezultat. Mai mult, toate astea o învrăjbiră şi mai mult asupra lui; acum Tad făcu o ultimă încercare de a-şi convinge tatăl, încercare la fel de nereuşită ca şi celelalte/
în ziua aceea, în timp ce alerga încoace şi-ncolo pentru a duce colete sau pentru a-1 ajuta pe domnul Scales,
[2] Monedă englezească valorând a douăzecea parte dintr-o liră;

stăpânul lui, să-şi aranjeze pachetele în magazin, gândul îi fugea mereu la problema lui. Acasă viaţa deveni insuportabilă, imposibilă, gândea el. Ce era de făcut?
în timp ce băcanul îl privea, un zâmbet de nedumerire şi amuzament îi apăru pe faţa mare şi blajină. Tad însă nu-1 văzu, căci nu-şi ridica deloc ochii de la treaba lui. într-un final, stăpânul zise:
- Te rog să mai verifici o dată cutiile, înainte de a le înveli în hârtia maro.
Băiatul făcu ce i se ceruse, dar când se uită în cutii roşi până la urechi.
-Nu ştiu cum am putut să fiu atât de neglijent, domnule, spuse el cu părere de rău. De ce zahărul s-a amestecat aici cu sarea, iar dincoace feliile de şuncă sunt împachetate împreună cu săpunurile? O, nu, şi aici o cutie de lumânări s-a spart şi s-a împrăştiat printre celelalte lucruri din cutie. O, domnule, îmi pare nespus de rău.
Domnul Scales începu să râdă cu poftă:
- Nu se întâmplă des să faci asemenea greşeli, dragul meu, spuse el cu blândeţe, aşa că te iert de data asta. Dar mi se pare că te preocupă ceva, nu-i aşa?
- Da domnule, aşa este, răspunse Tad.
- Te pot ajuta cu ceva?
- Nu, domnule, mulţumesc, nimeni nu mă poate ajuta, răspunse băiatul posomorât.
- Poate că situaţia nu e tocmai roz acum, dar lucrurile se vor rezolva într-o zi sau două şi atunci vei fi din nou vesel.
Tad clătină din cap, dar nu răspunse. încercă totuşi să-şi adune gândurile şi să fie atent

pentru a nu mai face greşeli. Ajunse acasă târziu, pe la ora opt, şi-i găsi pe tatăl şi mama lui vitregă stând la masă. Bert, pe jumătate dezbrăcat, suspina într-un colţ cu faţa la perete, iar micuţa Nell plângea în

pătuţul ei. Fusese pedepsită şi pusă la culcare pe nemâncate pentru cine ştie ce greşeală copilărească.
-Iar ai întârziat, Tad! exclamă îmbufnată doamna Poole. De ce nu poţi fi acasă la timp?
-Domnul Scales m-a ţinut mai mult ca de obicei, răspunse Tad; am fost foarte ocupaţi.
-Asta nu-i decât o scuză, i-o întoarse femeia. Cu siguranţă ai pierdut vremea jucându-te cu vagabonzii ăia de la care ai învăţat să te comporţi aşa de frumos.
Tad se înroşi de mânie.
- Am venit direct acasă, spuse el. Am fugit tot drumul ca să ajung cât mai repede. Nu mint, trebuie să mă crezi.
- Fugi de-aici! Fugi de-aici, Tad. Auzi la el, trebuie să-1 cred! Mai e vreun lucru pe care ar trebui să-1 fac?
- Da, ţipă cu furie Tad, şi încă multe!
- Gura! urlă James Poole, izbind cu pumnul în masă. Nu pot avea şi eu un minut de linişte în casa asta?
-Nu-i vina mea, tată, spuse băiatul. Nu am făcut nimica rău.
-Bineînţeles, toată lumea ştie că tu niciodată nu greşeşti, rosti femeia pe un ton batjocoritor. Tu eşti copilul acela sfânt şi nevinovat care este forţat de alţi copii să facă lucruri rele.
Tad se ridică de la masă şi împinse farfuria de mâncare fără să ia nici măcar o gură din ea.
-Nu pot mânca, tată, îi spuse el tatălui său. M-aş îneca dacă aş încerca.
James Poole rămase tăcut, dar nevasta lui spuse râzând: ^
- Cu atât mai bine. Ne rămâne nouă mai mult.

- Sâmbăta este ziua în care domnul Scales mă plăteşte pentru toată săptămâna, spuse Tad, apropiindu-se de tatăl său. Poftim banii, zise el punând cei patru şilingi pe masă.
- Dă-i mamei tale, Tad, ea se îngrijeşte de casă. Dar Tad nu-1 ascultă.
-N-ai auzit? Dă-mi banii mie! ţipă doamna Poole, însă Tad nu o băgă în seamă.
- Nu vrei să iei banii, tată?
-Nu, băiatul meu. Ştiu că până acum eu eram cel căruia îi dădeai banii tăi, dar mama ta - mama ta vitregă - îi vrea ea de acum înainte, iar pentru mine e totuna.
Fără ca să se uite măcar la doamna Poole, Tad îşi strânse banii şi îi puse în buzunar, zicând:
- Dacă tu nu vrei banii mei, atunci am să-i ţin eu, tată, pentru că de azi înainte mă voi întreţine singur.
Fără să mai aştepte vreun răspuns, se duse în mica lui cameră din pod, se încuie şi începu să se gândească la ce ar trebui să facă pentru a scăpa din casa asta îngrozitoare.

Plănuirea răzbunării

TAD nu putu să închidă un ochi toată noaptea, chiar dacă era foarte obosit. Mintea lui era atât de preocupată, încât îl ţinu treaz. Lucrurile ajunseră acum la limită şi trebuia

făcut ceva neapărat. Tad şi mama lui vitregă se urau din toată inima, iar eforturile băiatului de a-şi apăra fraţii nu făcură decât să înrăutăţească situaţia atât pentru el, cât şi pentru fraţii lui.
Tad nu avea decât două opţiuni: ori se umilea şi-şi cerea scuze, urmând ca după aceea să fie supus mamei sale fără ca vreodată să mai poată deschide gura în faţa ei, ori pleca pentru totdeauna şi se descurca pe cont propriu.
Gândul de a rămâne acasă unde urma să fie dispreţuit, certat şi abuzat de doamna Poole i se părea de nesuportat. Varianta de a-i fi supus şi de a-i recunoaşte autoritatea era asemenea unei pastile amare, greu de înghiţit. Rămânea astfel doar cealaltă cale, aceea de a-şi părăsi familia şi lucrurile de aici şi de a pleca.
Ceea ce-1 chinuia cel mai tare, mai mult şi decât faptul că trebuia să-i părăsească pe Bert şi Nell, era faptul că plecarea lui ar fi fost o pricină de mare bucurie pentru doamna Poole; ideea de a scăpa de el i-ar fi surâs cu siguranţă acesteia; iar el nu putea suporta gândul de a-i face plăcere.
„îmi doresc cu disperare să o pedepsesc - să i-o plătesc cu vârf şi îndesat", îşi spunea băiatul răsucindu-se în pat când pe-o parte, când pe alta, încercând să răzbată cu

privirea întunericul din cameră. „Aş vrea să-i fac viaţa amară, aşa cum ne-a făcut-o şi ea pe-a noastră. Dacă trebuie să plec, fie, aşa voi face, dar trebuie neapărat să i-o plătesc cumva."
Tad gândea intens de câteva ore, când, dintr-odată, sări din pat plin de bucurie.
„Asta e! chicoti el. Ştiu ce trebuie sa fac! Ura!" exclamă el râzând în sinea lui - un râs dureros care arăta urmările nefaste pe care nedreptatea şi cruzimea le-au avut asupra unui copilaş inocent.
Odată cu răsăritul soarelui, Tad se ridică din pat şi se îmbrăcă în linişte. îşi puse hainele şi ghetele de schimb într-un rucsac vechi pe care îl avea de la stăpânul său. îşi luă apoi periuţa de dinţi, pieptenele şi alte mărunţişuri care-i aparţineau şi le înveli pe toate într-o foaie de ziar. La urmă, ascunse rucsacul într-un dulap pentru când va fi să plece.
Tad cunoştea obiceiurile de duminică ale mamei lui vitrege şi spera ca asta să-1 ajute să-şi ducă la împlinire planul de evadare şi răzbunare.
Băiatul nu-şi mâncase cina aseară şi nici nu închise un ochi toată noaptea, aşa că în momentul în care pregătirile erau gata, începu să-i fie rău. Prin urmare, se bucură să mai poată sta o vreme în pat.
Pe la ora şapte îl auzi pe tatăl său strigându-1, aşa că sări iute din pat şi plecă din cameră.
- Vino şi îmbracă copiii, Tad, spuse James Poole; pe mama ta o doare capul şi vrea să stea în pat până aproape de ora prânzului.
Tad zâmbi mulţumit. Ştia că pe mama lui vitregă o doare capul în fiecare duminică dimineaţă şi că are nevoie de un somn lung şi un prânz copios pentru a-şi reveni. îi îmbrăcă pe Bert şi Nell şi apoi pe cel mic. Pe acesta din urmă îi fu tare greu să-1 îmbrace, căci se sucea ca un tipar.

între timp, James Poole aprinse focul şi pregăti micul dejun, iar câteva minute mai târziu toţi stăteau la masă, cu excepţia lui Tad.
- Hai la mâncare, băiete, spuse tatăl.
- Nu tată, mulţumesc, răspunse băiatul.
- Dar de ce?

-N-ai auzit ce mi-a spus aseară? După asta am promis că nu o să mai mănânc nimic din mâna ei. Tad roşi de mânie când îşi aminti de insultele mamei lui vitrege care îl împinseră să ia hotărârea de a pleca de acasă. Cu inima clocotind de ură mocnită, îşi spuse: „Ei bine, a venit şi rândul meu."
-Nu fi prostuţ, Tad, îi spuse tatăl; poftim, ia nişte ceai cu pâine şi unt.
Lui Tad îi era tare foame. Nu mâncase nimic de ieri după-amiază, când stăpânul său îl servise cu nişte ceai şi sandvişuri în cămăruţa din spate. Dar nu degeaba îl numea deseori doamna Poole „cel mai încăpăţânat copil din câţi văzuse." Odată ce se hotărî să nu mai mănânce vreodată la masa tatălui său, rămase ferm pe poziţie, ca un copil prostuţ şi nechibzuit ce era.
- Nu, tată, nu, spuse el. Voi mânca în altă parte; dacă nu acum, poate mai târziu, dar mă voi ţine de promisiunea pe care am facut-o aseară.
-Uiţi că azi e duminică, băiete, şi nu poţi cumpăra mâncare de nicăieri; şi chiar de vei fi în stare să nu mănânci nimic pentru o zi, nu vei putea să faci asta la nesfârşit, aşa că, mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-ţi încâlci promisiunea. Deci nu fi încăpăţânat şi mănâncă-ţi micul dejun, că altfel ai să tejmbolnăveşti.
- Nu-mi pasă, spuse Tad cu amărăciune în suflet.
Pentru a nu fi zdruncinat din hotărârea lui, îşi puse frăţiorul pe genunchii tatălui său şi se duse în camera lui.

12
PLĂNUIREA RĂZBUNĂRII

Când ajunse acolo îşi văzu pardesiul atârnat într-un cui pe uşă, şi îşi aminti că stăpânul lui îi dăduse acum două zile nişte resturi de biscuiţi care nu mai puteau fi vânduţi pentru că erau fărâmaţi. Ii pusese în buzunarul pardesiului înainte să plece de la magazin şi uitase de ei până acum. Bucuros că avea cu ce să-şi astâmpere foamea, băiatul se aşează şi mancă biscuiţii până la ultima firimitură. Bău apoi apă din ulciorul lui, înghiţind şi ultimele resturi din biscuiţii aceia uscaţi şi râncezi. După ce prinse astfel puteri, coborî de la etaj, strânse masa, spălă vasele şi curăţă bucătăria. De altfel, era obişnuit cu treaba aceasta. O făcea în fiecare duminică.
Când toate au fost gata, îi îmbrăcă pe Bert şi Nell, îi duse la şcoala duminicală şi se întoarse în grabă, căci ştia că urma să aibă grijă de copilaş şi să-1 scoată la aer; iar din motive personale, era bucuros să poată face asta azi.
O oră mai târziu, în timp ce James Poole îşi citea ziarul lângă şemineu, iar grasa şi leneşa doamnă Poole trăgea un somn strașnic cu un sforăit asurzitor, Tadpole se furişă afară cu copilul în braţe şi rucsacul în spate.
Nu-şi luă rămas bun de la tatăl său; nu-i luase el apărarea soţiei sale când aceasta fusese rea şi nedreaptă cu copiii lui? Cât despre Bert şi Nell, la uşa şcolii, Tad îi îmbrăţişa cu ochii plini de lacrimi şi-i sărută îndelung, gest care i-ar fi făcut pe cei doi să-şi pună unele întrebări dacă ar fi fost puţin mai mari.
„Acum e vremea răzbunării! îşi spuse băiatul; partea mea de plăcere din toată povestea asta. O, doamnă Poole, dacă totul merge conform planului, vei avea parte de câteva ore de nespusă fericire astăzi". Cu o licărire de răutate în ochi, Tad merse fără oprire până ieşi din oraş. O luă apoi pe un drum de ţară, împrejmuit cu tufişuri. De o parte a drumului se întindea o pajişte iar de cealaltă un crâng şi o plantaţie. Când în sfârşit găsi o poartă prin care putea ajunge

13
POVESTEA LUI TAD

pe câmp, se caţără pe ea, dar cu grijă, ca să nu cadă copilul. Se îndepărtă apoi tot mai mult de drum, pentru a nu fi văzut de vreun călător care să-1 ia drept fugar şi să-i strice planurile. Merse ceva vreme cu copilul, până când, în cele din urmă, micuţul

adormi. Tad îl puse pe iarba moale, sub un copac şi-1 adăposti de vânt şi soare cu o basma pe care o legă de mânerul rucsacului. Pe urmă, ridicat în picioare, privi copilul cu un rânjet de satisfacţie pe buze.
„Până acum, totu-i bine, îşi spuse. La ora prânzului, când nu voi fi de găsit nici eu nici copilul, doamna Poole va avea parte de un timp „minunat", iar când voi socoti că-i destul pentru ea, voi duce copilul înapoi şi-1 voi lăsa pe treptele casei sau undeva la îndemână. Apoi voi pleca cât de departe voi putea şi voi fi ca un prinţ din basme."

capitolul 3

fuga

DUPĂ un timp, copilul se trezi şi începu să plângă, dar Tad se pricepea prea bine la copii ca să nu anticipeze acest lucru, aşa că pregătise ce avea nevoie mai dinainte. Scoase repede din coş sticluţa micuţului şi nişte lapte. Curând după aceea, sătul şi fericit, copilul mergea de-a buşilea prin iarbă şi se juca cu florile pe care Tad i le culese. După ce se plictisi de joacă, Tad îl legănă în braţele lui şi acesta adormi din nou.
Apoi, extenuat după o noapte nedormită, se puse şi el lângă copil şi curând fu cuprins de un somn adânc. Sentimentul pe care-1 avu înainte de a adormi fu unul de satisfacţie la gândul că mama lui vitregă trebuie deja să fie într-o stare de agitaţie febrilă în căutarea copilului ei. Tad hotărî să nu ducă acasă copilul decât după lăsarea serii, de frică să nu fie prins. Era deja după-amiază iar noaptea venea repede în aceste zile de toamnă.
Când Tad se trezi după câteva ore bune de somn, seara se lăsa deja peste pământ. Somnul liniştit îl înviora, atât pe el cât şi pe copil, care se trezi bine dispus. Arăta atât de diferit de mama lui, încât îi fu mai drag ca de obicei şi chiar îi sărută faţa micuţă şi rotundă înainte de a-1 ridica de pe pământ.
Cu rucsacul în spate şi copilul pe umeri, Tad traversă pajiştea şi ajunse într-un loc pe care era aşezată tabăra unor ţigani. Câteva căruţe se aflau în apropierea unor tufişuri,

patru sau cinci cai ogârjiţi cu picioarele înţepenite de atâta mers păşteau înfometaţi iarba scurtă, iar nu departe de foc, care ardea voios sub o oală neagră, stătea un grup de bărbaţi şi femei arşi de soare şi munciţi. Câţiva copii se jucau în jurul lor, înveselind atmosfera.
Bucuros că găsi ceva cu care să-şi ocupe timpul, Tad înainta şi, cu copilul în braţe, se apropie cu interes de grup şi-1 privi îndelung, adulmecând, în acelaşi timp, mirosul îmbietor care ieşea din oala de pe foc.
La un moment dat, o femeie tânără ieşi din grup şi se îndreptă spre Tad.
- Cu siguranţă ţi-e foame, copile; hai să mănânci cu noi, spuse ea.
Tad acceptă cu bucurie şi, cum începu să se lase frigul, se alătură grupului de ţigani lângă foc. în timp ce băiatul îşi mânca cina, femeia îi ţinu copilul în braţe, dezmierdându-1 şi legănându-1.
- Nu e mult timp de când singurul ei copil a murit, îi spuse unul dintre bărbaţi lui Tad, iar acest micuţ seamănă cu al ei.
Când băiatul termină de mâncat, se gândi că ar fi bine să cerceteze terenul, să vadă dacă drumul era liber pentru el pentru ca să poată duce copilul acasă; nu voia să întâlnească vreun grup plecat în căutarea lui şi a copilului.
Dar pentru a nu se expune vreunui pericol, trebuia să lase copilul aici. întorcându-se către femeia care purta copilul într-o parte şi-n alta, fredonându-i cu duioşie un cântecel de noapte bună, spuse:

- Am o treabă de făcut, doamnă, care se poate să-mi ia o oră sau mai mult. Puteţi să aveţi grijă de micuţ până mă întorc eu? Vin cât pot de repede. *J*
- Bineînţeles, răspunse femeia, în timp ce ochii negri îi străluceau de bucurie. Voi avea grijă de copilaş. Poţi să stai

cât de mult vrei. Şi nu te îngrijora, copilul o să adoarmă în curând aşa că va fi liniştit şi fericit cât timp vei fi plecat.
Mulţumindu-i din toată inima, băiatul începu să fugă cât de repede putu, uitându-se cu atenţie în toate părţile. Petrecu mai mult de o oră, privind când într-o parte, când într-alta, având grijă să nu fie văzut de vreun om. Nu întâlni niciun grup de căutători şi, simţindu-se acum mai sigur ca niciodată că va putea să-şi ducă planul la împlinire, se întorcea mulţumit la locul unde era tabăra de ţigani.
Era deja întuneric acum. De la depărtare putea doar să zărească lumina slabă a jarului rămas din focul acela mare. Dar când se apropie, spre marea lui uimire şi groază, văzu că locul fusese părăsit. Erau plecaţi cu toţii: căruţele, caii, oamenii, şi cel mai grav, copilul. Era ca şi cum toată tabăra ar fi dispărut fără urmă - precum imaginile dintr-un vis.
„Probabil că au părăsit imaşul şi au luat-o pe drumul principal", gândi Tad; şi sperând să-i ajungă şi să ia copilul înapoi, începu să fugă cât îl ţineau picioarele. Se împiedică de câteva ori din cauza întunericului, şi chiar căzu o dată sau de două ori. După un timp, ajunse la o răscruce unde se întâlneau patru drumuri care duceau în direcţii diferite. între timp se întunecă de-a binelea şi nu era nici lună, nici stele care să lumineze calea. Tad începu să realizeze faptul că era inutil să-i mai urmărească pe ţigani, care, fără îndoială, îşi folosiseră şiretenia pentru a-şi şterge urmele astfel încât să nu poată fi urmăriţi. Căutarea îl năuci complet şi-1 făcu să se simtă din ce în ce mai vinovat de ceea ce făcuse. îngrozit de nenorocirea care se abătu asupra lui, băiatul stătea înţepenit la răscruce, încercând să-şi adune gândurile.
El nu voise decât să o sperie pe mama lui vitregă, ca să se răzbune pentru felul în care aceasta se purtase cu el şi fraţii lui. Dar acum lucrurile au scăpat de sub control şi se

părea că nu doar doamna Poole va avea de suferit de pe urma răzbunării lui, dar şi copilul şi chiar el însuşi.
„în ce necaz am intrat!" oftă Tad, încercând să răzbată cu ochii lui obosiţi întunericul gros din jurul lui. „Ce să fac?"
Primul impuls fu să se întoarcă acasă, să-i povestească tatălui său tot ce se întâmplase şi să-1 lase pe el să facă tot ce-i va fi cu putinţă pentru a găsi copilul. Conştiinţa lui Tad îi spunea că acesta ar fi lucrul cel mai înţelept pe care l-ar putea face. Dar asta însemna că trebuia să înfrunte furia mamei sale vitrege şi să renunţe, cel puţin pentru o vreme la planul său de a fugi de acasă. Era sigur că doamna Poole nu-1 va crede când îi va spune că nu a părăsit copilul intenţionat şi că intenţia lui fusese să-1 aducă înapoi în siguranţă după ce-şi va fi împlinit dorinţa copilărească de răzbunare.
Nu, nu avea curajul să se întoarcă acasă şi să dea ochii cu ea, aşa că ascultă şoaptele de laşitate care-1 copleşiră şi se hotărî să plece cât mai departe de familia sa şi să-1

lase pe copil în voia sorţii. Pentru că îl mustra conştiinţa cu privire la copilul care-i fusese încredinţat, hotărî ca a doua zi, imediat ce va ajunge într-un sat sau oraş, să trimită prin poştă o scrisoare tatălui său în care să-i explice cum copilul a fost luat de ţiganii de pe imaşul din afara oraşului. După ce luă hotărârea aceasta, Tad se mai linişti puţin. Se porni apoi spre un oraş aflat la şase mile depărtare, unde avea de gând să-şi petreacă noaptea.
Regreta doar două lucruri: unul era despărţirea de Bert şi Nell şi celălalt era faptul că renunţase la locul de muncă pe care-1 avuse. Nu-i împărtăşi domnului Scales gândurile lui de a fugi de acasă, de teamă ca acesta să nu-1 oprească în vreun fel. Aşa că acum nu se putea gândi decât la micuţii lui care nu mai aveau pe nimeni să-i pună la culcare aşa cum făcea el seară de seară şi, de asemenea, la ce va

spune stăpânul său când luni dimineaţă nu va mai veni băiatul care trăgea obloanele, mătura prin magazin şi pregătea toate cele de trebuinţă pentru ca vânzările să decurgă normal.
„Măcar sunt liber, în sfârşit!" îşi spuse Tad. „Am scăpat de teribila doamnă Poole, femeia aia groaznică pe care nu vreau s-o mai văd vreodată."

Necaz după necaz

CRA târziu când îndreptă spre The Traveller's Rest, un han micuţ şi vechi, dar confortabil, primul han construit în aceste locuri, vechi de sute de ani.
Hanul era în grija unui om respectabil, numit Anthony Robson. Tad îl auzi deseori pe tatăl său vorbind de bine despre Tony Rob - cum îi spunea el.
- Aţi vrea să-mi daţi ceva de mâncare şi un loc unde să-mi plec capul? întrebă Tad cu timiditate când se adresă hangiului, un om voinic ce se odihnea într-un fotoliu mare lângă şemineu. Se părea că omul se relaxa puţin la o ceaşcă de ceai, înainte de a încuia casa pe timpul nopţii şi de a merge la culcare.
Tony Robson se uită la copil pentru un moment care-i păru acestuia o veşnicie. Apoi, când văzu că băiatul se făcu mic sub privirea lui iscoditoare, spuse:
-Unde te-ai pornit la ora asta târzie şi mai ales duminica? Nu cumva ai fugit de acasă? Cum te cheamă?
Tad ezită şi-şi plecă ochii în jos. Dacă şi-ar spune numele adevărat, hangiul nu l-ar mai lăsa să plece mai departe; căci îl cunoştea pe James Poole şi cu siguranţă şi-ar fi dat seama că băiatul fugise de acasă.
„Nu" - gândi Tad, trebuie să mă gândesc la alt nume". Privindu-1 suspicios şi încruntat, Tony repetă

întrebarea, aşa că Tad fu obligat să rostească primul nume care-i veni în minte - Hal Barnes - unul din foştii lui colegi, băiatul unui fermier ce locuia acum la câteva mile de Ponderton.
- Şi unde mergi, Hal Barnes? întrebă Tony.
A doua minciună vine întotdeauna mai uşor ca prima, iar răspunsul lui Tad păru

destul de credibil.
- Mă duc în Mount Crest, domnule, ca slugă la moşia unui boier. Trebuie să mă întâlnesc cu el mâine dimineaţă la 10 fix şi nu puteam ajunge dacă nu-mi petreceam noaptea aici, căci vin de dincolo de Ponderton. Nu m-aş fi pornit la drum într-o zi de duminică dacă aveam altă alternativă.
„O, Doamne", îşi spuse Tad, „povestioara asta chiar sună ca şi cum ar fi adevărată."
Se părea că hangiul îl crezu, căci nu mai avea acea privire încruntată când vorbi din nou:
-Aha, deci aşa stă treaba? Dar e cale lungă de aici până în Mount Crest. Cinci mile, sau aşa ceva.
- O, nu mă deranjează să merg pe jos, domnule, spuse Tad, iar până mâine voi fi odihnit.
- Ei bine, spuse Tony Robson, bănuiesc că nu vrei o masă prea copioasă sau o cameră prea luxoasă.
- Nu domnule, nu am mulţi bani şi nu-mi pot permite decât ce e mai ieftin.
- Este prea târziu să-ţi gătesc ceva, iar soţia e deja în pat, dar pot să-ţi dau o felie de şuncă cu nişte pâine de casă şi o cană de lapte. E bine aşa?
- O, da, domnule, mulţumesc mult, răspunse Tad. Cât despre cameră, ce zici de un culcuş în fânul curat din pod? Miroase frumos şi e înviorător şi, în plus, nu trebuie să plăteşti nimic, aşa că-ţi vor rămânea bani şi pentru mâncarea de dimineaţă. Soţia mea îţi va da un castron mare de terci înainte de a porni spre Mount Crest.
21

POVESTEA LUI TAD

-Mulţumesc din suflet, domnule, vă sunt recunoscător, spuse Tad fericit, pentru a scăpa de alte întrebări pentru care trebuia să născocească tot felul de răspunsuri. După ce mancă se duse la culcare în pod, în fânul frumos mirositor unde adormi pe loc şi nu se mai trezi până când nu intră grăjdarul a doua zi dimineaţa pentru a hrăni caii unor călători care plecau devreme.
Tad îşi mancă terciul, mulţumi din nou şi plecă la drum cu vioiciune. Evită pe cât posibil drumurile aglomerate, preferând să o ia de-a lungul câmpiilor şi prin crânguri, pentru a nu se întâlni cu cineva cunoscut. Când era la o depărtare de trei mile de Mount Crest, un brutar îl luă în căruţa lui, aşa că ajunse în oraş devreme, la ceasul amiezii.
Cumpără de la poştă o foaie de hârtie, un creion, un plic şi un timbru şi se duse în parcul oraşului, se aşeză pe o bancă şi-i scrise o scrisoare tatălui său, în care-i povesti tot ce se întâmplase. Adăugă că nu se va mai întoarce acasă vreodată, căci nu avea curajul să dea ochii cu mama lui vitregă. îi salută pe Bert şi Nell şi îşi exprimă speranţa că băieţelul va fi găsit şi că el, Tad Poole, va rămâne în memoria tatălui său ca un copil cuminte şi ascultător.
După ce trimise scrisoarea, Tad simţi că i se luă o piatră de pe inimă. Acum putea să plece din Mount Crest. îşi plănui să cumpere o pâine şi nişte mere pentru masa de prânz şi să se îndrepte spre portul Upland Bay.
Deşi Ponderton - locul unde trăise toată viaţa - nu era foarte departe de ţărmul mării, Tad nu văzuse niciodată marea. Citise însă lucruri minunate despre ea în romanele de aventură care-i picaseră în mână din când în când.
Avea mintea îmbibată de poveşti cu piraţi, aventuri minunate petrecute pe insule

stranii, descoperiri de comori fără număr în tot felul de locuri neaşteptate. De asemenea, avea convingerea că, într-un fel sau altul, marea aducea

noroc, şi că şansa îi va surâde odată ce va ajunge la malul mării.
Merse toată ziua, oprindu-se din când în când pentru a întreba drumul spre port sau pentru a cere o cană cu apă sau lapte de la fermele pe lângă care trecea. Era întuneric deja când ajunse în oraşul Upland Bay - un loc pitoresc situat la înălţime pe un loc stâncos. în depărtare, stâncile se transformau în dealuri bătute de briză şi câmpuri cultivate cu porumb care se întindeau cât vedeai cu ochii.
Târându-şi picioarele de oboseală, Tad o luă pe drumul principal, privind plin de curiozitate în jur şi trăgând în piept cu nesaţ aerul tare, răcoros şi sărat. Ajunse în faţa secţiei de poliţie, unde, la lumina puternică a unui bec văzu pe o pancartă un afiş scris cu litere mari. Cu obrajii albi ca varul şi ochii holbaţi, citi următoarele cuvinte:
„DISPĂRUT DE IERI DIMINEAŢĂ, duminică, 2 septembrie, Edward Poole din Ponderton, cu vârsta de 14 ani, având cu el un copilaş de 8 luni. Ultima oară a fost văzut pe străzile din Ponderton cu copilul în braţe şi un rucsac în spate. Băiatul este slab, cu capul mare, iar în momentul dispariţiei purta haine gri şi o şapcă de aceeaşi culoare. Copilul era îmbrăcat într-un costumaş roşu şi veston. Se oferă recompensă persoanelor care pot da informaţii utile pentru găsirea băiatului şi a copilului."
Tad gândea că, în sfârşit, se putea simţi în siguranţă în acest loc îndepărtat. Dar iată că anunţurile pentru prinderea lui ajunseseră chiar şi aici, şi era oferită o recompensă pentru capturarea lui. Doamna Poole nu pierduse timpul. Anunţul fusese deja tipărit şi probabil că în fiecare sat sau oraş aflat la o distanţă de douăzeci de mile fusese postat un astfel de afiş.

Purtat

capitolul 5

încoace şhncolo

î

I NLEMNIT de groază, Tad privea pancarta cu ochii I pierduţi. Se simţea ca într-un coşmar. Secretul -
povestea lui - postat aici, în acest orăşel în care nu mai fusese
niciodată, prevestea ceva rău.
„Uite", murmură el, „este scris numele meu şi hainele cu care sunt îmbrăcat şi toate celelalte informaţii pentru ca scorpia aia de maică-mea să se asigure că mă vor prinde. Să mă prindă? Ar vrea ei." La acest gând se pitula la umbra unui perete. „Iată-mă aici, slab şi cu capul mare, purtând hainele mele gri şi şapca. Un poliţist mă poate prinde chiar în momentul ăsta. Ce e de făcut?" se întrebă Tad. „Cum să-i fac pe poliţişti să creadă că Edward Poole nu este în acest oraş?" Gândind intens la această problemă, băiatul se abătu de pe drumul principal şi o luă pe o stradă îngustă şi întunecată, unde se simţi mai în siguranţă. După ce trecu de colţ, grăbi pasul până ajunse pe o alee înfundată. Aici îşi deschise ghiozdanul, scoase din el nişte haine tutunii şi ponosite pe care obişnuia să le poarte când făcea treabă, şi le îmbrăcă în locul hainelor îngrijite, de culoare gri pe care le avea pe dânsul, după care împături cu grijă hainele bune şi le

puse în ghiozdan. îşi întoarse şapca şi o puse bine pe cap, astfel încât să-i acopere ochii; şi după ce îşi ridică gulerul zdrenţuit, ieşi din fundătură.
Cerul începuse să se înnoreze cu o oră sau două în urmă, iar acum ploua cu găleata. Băiatul prinse curaj când

văzu că lumina becurilor de stradă era obscură şi înceţoşată, ferindu-1 astfel de privirile trecătorilor. Ajunse în faţa unui restaurant. Mirosul savuros de mâncare care răzbătea până la el îl făcu să-i lase gura apă. în timp ce privea cu poftă înăuntru, gândindu-se ce ar alege din toate bunătăţile acelea dacă ar avea bani, doi oameni se opriră în faţa restaurantului.
Simţindu-se în siguranţă în hainele lui vechi de culoarea tăciunelui, Tad nu se mişcă de acolo, şi nu dădu importanţă conversaţiei dintre cei doi până când o propoziţie - o anume propoziţie - îi atrase atenţia şi îl făcu să tremure de frică.
-Ascultă, se ştiu acum mai multe lucruri despre ticălosul ăla de copil. Ştii la ce mă refer, nu? Băiatul acela viclean care a fugit cu copilaşul; a dispărut cu fratele lui vitreg, bietul băieţel.
Tad rămase ţintuit locului şi aproape că nu mai respira de frică. Ciuli urechile la ce se vorbea.
— Chiar aşa, Fred? exclamă celălalt, pe care îl chema Bill.
- Da, răspunse Fred, se pare că Poole ăsta era un băiat extrem de invidios şi răzbunător. Era atât de rău, încât părinţii se tem că s-a descotorosit cumva de copil şi apoi a dispărut.
-Ah, ce n-aş da să-1 prind pe nemernic. Spânzurătoarea-i bună pentru el! tună cu atâta furie Bill, încât lui Tad îi veni să o ia la fugă, dar îşi dădu seama că în felul acesta s-ar fi dat de gol pe loc. Am şi eu un copilaş de opt luni acasă, reluă Bill cu voce îmblânzită, şi nu ştiu ce-aş face dacă l-ar răni careva.
-Ei bine, remarcă Fred, mă consolez cu gândul că sunt puţine şanse ca băiatul să scape. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi prins. Cât mi-aş dori să fiu eu acela care să-1 găsească... Cei doi bărbaţi intrară apoi în magazin lăsându-1 pe Tad cu faţa albă ca varul şi tremurând ca varga din toate

încheieturile. Se îndepărtă de îndată de restaurant şi începu să hoinărească pe străduţele cele mai întunecate şi pustii din oraş. Găsi în sfârşit drumul spre port unde, câteva cabotiere[3] şi vase de pescuit se pregăteau să iasă în larg, căci vântul era favorabil.
- Vă rog domnule, nu aveţi nevoie de ajutor la bord? se adresă Tad căpitanului de pe cel mai mare vas. Omul se întoarse, îşi scoase pipa din gură, şi-1 măsură pe Tad din cap până-n picioare. Băiatul se înfiora sub privirea cercetătoare a căpitanului. Repetă întrebarea.
- Hm! Mormăi căpitanul; şi ce ştii tu despre mare?
- O, multe! răspunse Tad, amintindu-şi cu entuziasm de povestirile despre mare pe care le citise.
- Ai fost vreodată pe mare?
- Nu, dar...
- Tatăl tău e marinar?
- Nu, dar...
- Dar ce? urlă căpitanul.
-Am citit multe despre mare şi întotdeauna mi-am dorit să o văd mai îndeaproape.
Căpitanul pufni în râs, ceea ce-1 încuraja pe Tad să adauge:

- Cel mai mult îmi doresc să fiu pirat.
- Ce să fii? spuse căpitanul.
-Pirat, domnule; am citit multe lucruri despre ei şi mi-am dat seama că nu există viaţă mai palpitantă ca a lor. Ei cuceresc nave pline de comori, iar apoi ascund aurul şi diamantele pe insule pustii unde există numai lucruri minunate şi am mai citit...
- LINIŞTE! urlă căpitanul. Eşti cel mai prost dintre toţi proştii pe care i-am întâlnit vreodată. N-ai ce căuta la
PURTAT ÎNCOACE ŞI-NCOLO
bordul navei *Marian-Ann* cu ideile astea prosteşti. Aşa că ţine-ţi gura şi şterge-o de aici. Pun pariu că ai fugit de acasă iar maică-ta te caută peste tot.
-Nu am mamă, dar e adevărat că vreau să plec de aici. Fac orice-mi spuneţi domnule, numai luaţi-mă cu dumneavoastră pe mare.
- Ascultă-mă cu atenţie, tinere! spuse omul. N-am de gând să intru în bucluc din cauza ta. Aşa că spune-mi adevărul - încerci să fugi?
- Da, răspunse cu tristeţe Tad.
- De ce?
- E o poveste lungă, domnule, răspunse băiatul uitându-se în jur cu teamă. Luaţi-mă la bord şi vă spun toată povestea.
- Să te iau la bord şi să risc să fiu arestat pentru că am ajutat un fugar? In niciun caz, mai ales acum că ştiu adevărul. Şi dacă mă gândesc mai bine, adăugă el ca pentru dânsul, n-am văzut eu un anunţ în oraş despre un băiat căutat de poliţie? Tim, se adresă el unui om care lucra ceva prin preajmă, ce spuneai că scria în anunţul acela de la secţia de poliţie? Şi căpitanul îşi întoarse capul ca să audă răspunsul tovarăşului lui. Aha, am avut dreptate, ticălos mic ce eşti, spuse căpitanul când i se confirmă suspiciunea. Dar când îşi întoarse capul în direcţia în care era Tad, spre surprinderea lui se trezi vorbind singur. Vinovatul fugise înainte de a auzi verdictul.
[3] Navă de tonaj mic şi arie de navigaţie redusă;

IN DERIVĂ
A
In deriua

E la miezul nopţii vântul împrăştie norii şi apăru luna care, cu raza ei rece şi albă, lumină un drum pustiu pe care înainta cu greu un copil ud până la piele.
Acest copil nenorocit era chiar Tad. îşi căra cu greu ghiozdanul ud, iar când se opri să caute în el ceva de mâncare, scoase de acolo ceva ce odată fusese un corn; doar că acum arăta mai degrabă a terci.
Cu un oftat şi un gest de dezgust, Tad aruncă bucata de pâine îmbibată de apă în şanţul de pe marginea drumului, după care îşi continuă mersul greoi, plescăind prin noroiul şi băltoacele din jur. Drumul, în dreapta căruia se întindea un lan de porumb, urma linia ţărmului, de-a lungul falezei. La un moment dat însă, acesta îşi făcu loc prin stâncă sub forma unui defileu, înconjurat de o parte şi de alta de creste semeţe.

Aproape de mare defileul se lărgi, transformându-se într-un loc larg acoperit cu nisip ca de satin, de un alb intens, care strălucea ca aurul la lumina lunii.
Acest loc stâncos acoperit cu nisip îi păru lui Tad un refugiu potrivit. Aici era la adăpost de vânt şi ploaie şi, mai ales, putea fi singur şi liniştit aşa cum numai un vagabond şi un fugar şi-ar putea dori. Băiatul coborî încet ca să nu se lovească de stânci. Intr-un final ajunse la locul acela nisipos care promitea a fi un refugiu excelent. Aici, la lumina albă a lunii, găsi printre stânci un culcuş cu nisip uscat, împrejmuit de nişte bolovani. Era un

loc bun, căci îl adăpostea de vântul de toamnă şi de vizitatori, dacă s-ar fi nimerit vreunul.
Tad se cuibări printre pietre, îşi îngropa capul în nisip ca un iepuraş şi, legănat de sunetul valurilor ce mângâiau ţărmul, adormi imediat. Dormi atât de profund încât nu auzi nimic, nu văzu nimic, până a doua zi către amiază, când se trezi brusc cu senzaţia de rece pe obraz. Ridicându-se, văzu un câine rătăcit care-1 privea cercetător cu capul într-o parte. Animalul îl trezise pe Tad frecându-şi nasul mic şi negru de obrajii acestuia.
Tad sări în picioare speriat. Soarele era sus pe cer indicând ora amiezii. Băiatul dormise aproape douăsprezece ore. Pe jumătate adormit, cercetă împrejurimile cu ochi speriaţi.
„Unde este câine, sunt şi oameni", gândi Tad, „oameni care au auzit de mine şi care mă ştiu drept fugarul acela căutat de poliţie, care şi-a părăsit fratele vitreg."
Cuprins de panică, se uită încoace şi-ncolo, dar nu văzu niciun om. Merse câţiva paşi înainte pentru a cuprinde cu privirea tot ţărmul. Ascuns după un bolovan, cercetă împrejurimile cu atenţie şi zări în crăpătura unei pietre ceva colorat. Se apropie tiptil şi văzu o boccea legată la gură cu o batistă roşie.
Dar când băiatul - amorţit de stat atâta timp în haine ude - se aplecă cu greu să examineze conţinutul desagii, câinele sări din locul în care era şi se aşeză lângă piatră cu lăbuţele pe nodul batistei. Dar lui Tad îi era tare foame şi, convins că în boccea era ceva de mâncare, puse mâna pe ea şi încercă să o ridice. Imediat câinele începu să mârâie şi să-şi arate colţii; cu siguranţă animalul era pus să păzească desaga cât timp stăpânul lui era plecat.
Dar nimic nu e mai rău ca un stomac gol, iar Tad ar fi făcut orice pentru o gură de mâncare. Se temea totuşi să nu

fie muşcat, aşa că încercă să distragă atenţia câinelui. Aruncă un băţ înspre mare, gândind că animalul va fugi să-1 aducă înapoi. Dar javra nu se lăsă păcălită aşa uşor şi nu se clinti din locul ei.
Tad luă apoi un bici gros pe care îl găsi prin preajmă şi încercă să sperie biata vietate

cu el, dar fără rezultat, căci aceasta se ghemui şi mai mult lângă piatră.
Disperat la culme, Tad scoase într-un final o cămaşă veche din ghiozdanul său şi o aruncă pe câine. înfăşură mânecile cămăşii în jurul corpului acestuia, până ce animalul arăta ca un ghem din care se zbătea în zadar să iasă. La sfârşit, puse două pietre mari pe faldurile hainei pentru ca animalul să nu poată scăpa. înşfacă apoi desaga şi deznodă batista roşie. O, ce bucurie! Ce prânz savuros pentru stomacul gol al lui Tad. Câteva felii groase de pâine unse cu unt, câteva ouă fierte, nişte bucăţi de *brânză,* o pâine cu seminţe rumenită bine şi o sticlă de cafea rece.
Primul impuls pe care-1 simţi era să se aşeze în locul unde era şi să înceapă neîntârziat să mănânce. Se stăpâni însă, gândindu-se că nu era în siguranţă acolo căci stăpânul câinelui şi al desagii urma să se întoarcă în curând.
Neştiind unde s-o apuce, băiatul se uită în jur şi descoperi o bărcuţă părăsită pe ţărmul mării, nu departe de locul unde se afla el. Dintr-o dată îi veni ideea că ar putea să ia barca şi să vâslească până la o mică insulă care se afla cam la jumătate de milă de ţărm, şi „apoi", îşi zise, „voi fi în siguranţă şi voi putea să mă gândesc la următorul pas". Băiatul mai aruncă o privire în jur ca să fie sigur că nu venea nimeni, apoi începu să alerge în josul plajei. Intră în apă, ţâşni în barcă şi dezlegă frânghia care era legată de o piatră.
Barca începu să plutească imediat, căci vântul era favorabil. Pentru câteva minute Tad fu atât de preocupat să devoreze mâncarea pe care o găsise că nu se mai gândi la

nimic altceva. Dar imediat ce-şi mai potoli foamea observă că valul şi curentul nu îl duceau în direcţia bună. Puse mâncarea deoparte şi se pregăti să ia vâslele, la care nu se gândise până acum.
Dar fu cuprins de panică atunci când descoperi că nu era nicio vâslă în barcă; probabil că rămaseră pe ţărm împreună cu pânzele şi ancora bărcii. Cu disperare în ochi începu să strige cât îl ţinea gura în speranţa că poate îl va vedea cineva şi-i va veni în ajutor. Dar nu era ţipenie de om pe ţărm şi nici vreun vas de pescuit pe mare, iar barca lui era deja purtată departe de ţărm.
Copleşit de tristeţe şi disperare, dându-şi seama că acest necaz, ca şi celelalte, era consecinţa faptelor lui rele, băiatul se prăbuşi pe fundul bărcii şi începu să plângă cu lacrimi şi suspine amare până ce, legănat de valul liniştitor al mării, căzu într-un somn adânc şi fără vise.

capitolul 7
Jeremiah Jackson
HEI, trezeşte-te. Sau ai murit deja?
Tad sări în picioare atât de brusc, încât aproape că răsturnă micuţa lui barcă. Soarele asfinţea, iar amurgul se lăsa încet peste mare şi cer. Lângă el era un vas mare încărcat cu lemne; chiar şi puntea era plină de lemne.
De pe punte, căpitanul, un om rotofei, pistruiat, cu părul roşcat, cu ochi albaştri, blânzi, şi cu o voce puternică, privea cu milă copilul găsit în barca fără vâsle şi fără pânze, în acelaşi timp, un alt om îi aruncă lui Tad o frânghie şi îi strigă să se prindă de ea. Băiatul făcu întocmai; marinarul trase barca mai aproape şi, într-un minut sau două, Tad se afla în siguranţă pe puntea vasului.
- De unde vii, piticule? îl întrebă omul care-i aruncase frânghia.
- Şi ce-ţi veni să călătoreşti pe apă de unul singur? îl întrebă alt marinar.

- Unde-ţi sunt părinţii? strigă un al treilea, şi cum de te-au lăsat să pleci pe mare în epava asta de barcă?
-Gata cu întrebările, băieţi! Strigă cu o voce asurzitoare omul roşcat. Este timp destul pentru întrebări. Sunteţi orbi? Nu vedeţi că băiatul e pe jumătate mort de frig, de foame şi de frică? Frank, vino puţin aici! spuse el unui băiat înalt care tocmai îşi făcu apariţia din cămară cu un ceainic mare de metal în mână. Ia băiatul ăsta, spală-1, dă-i

nişte haine şi apoi hrăneşte-1 cu nişte ceai şi carne de vită ţinută în sare. După ce termini, adu-1 la mine.
Astfel, o oră mai târziu, Tad, spălat, încălzit şi sătul era condus într-o cabină îngrijită, unde căpitanul tocmai termina de mâncat.
-Acuma, micuţul meu călător, spuse el în timp ce Tad stătea tăcut în faţa lui, spune-mi totul despre tine! Ce căutai pe mare, purtat de val, în barca aceea în care te-am găsit eu?
- înainte să spun ceva, domnule, răspunse Tad, ce vreţi să faceţi cu mine?
-Noi trebuie să ajungem în Granville; transportăm pin din Norvegia, spuse căpitanul, şi cum nu-mi pot schimba traseul pentru tine, vei merge cu mine.
- Şi puteţi să-mi spuneţi unde este Granville, vă rog? în Ţara Galilor, sau poate în Scoţia?
- Nu, băiete, este în Franţa, răspunse omul.
- Franţa! exclamă îngrozit Tad, dar nu vreau să merg în Franţa.
- Atunci nu văd altă soluţie decât să oprim vasul, să te punem în micuţa ta barcă şi să te lăsăm acolo; şi ai cuvântul meu că te vei duce la fund la primul val care va veni. Dacă asta e ceea ce vrei, spune-mi şi-ţi vom împlini dorinţa imediat, spuse căpitanul râzând.
-Ei bine, domnule, spuse Tad după o clipă de gândire, la urma urmei s-ar putea să nu fie chiar atât de rău să merg în Franţa, având în vedere...
- Având în vedere ce? Hai, trage aer în piept şi spune-mi tot adevărul.
- Având în vedere faptul că poliţiştii sunt pe urmele mele, răspunse Tad reticent.
Căpitanul fluieră lung, îl privi pe băiat, care stătea cu faţa în pământ, apoi zise:

POVESTEA LUI TAD
- De ce te caută? Cine eşti şi ce-ai făcut?
-Ei bine, domnule, e adevărat că am făcut unele lucruri, dar nu pentru asta mă caută poliţiştii, ci pentru ceva ce n-am făcut.
-Vorbeşti fără nicio noimă, băiete. Hai, concentrează-te şi spune-mi ceva ce pot înţelege.
încurajat de bunătatea care se vedea pe faţa robustă a căpitanului, Tad îşi luă inima în dinţi şi-şi spuse povestea, începând cu necazurile de acasă şi dorinţa lui arzătoare de a se răzbuna pe mama lui vitregă; apoi despre plecarea de acasă împreună cu fratele lui vitreg, dispariţia copilului; aventurile ce urmară, furturile, eschivările, minciunile şi ghinionul care-1 urmări tot drumul până aici - totul, fără să omită nimic.
Jeremiah Jackson ascultă cu atenţie, punând câte o întrebare din când în când atunci când Tad nu era destul de clar în relatarea lui. Iar când băiatul se opri în sfârşit din vorbit, căpitanul spuse:
- Aşadar, te simţi nedreptăţit, nu-i aşa?
- Da, domnule, reluă Tad; toate au fost împotriva mea de la bun început; nu-mi dau seama de ce.
- Vrei să-ţi spun eu de ce? îl întrebă Jeremiah cu o privire blândă şi plină de milă, care îi înfrumuseţa faţa mare. „Ţi-e greu să arunci înapoi cu piciorul într-un ţepuş"[4], nu-i

aşa?
Apoi, văzând că Tad nu înţelese la ce se referea, adăugă:
- Dragul meu, nu ne putem aştepta să ni se întâmple lucruri bune când pornim pe un drum greşit şi periculos. Să presupunem că, pentru o clipă nu m-aş mai ghida după hartă, ci aş lăsa vasul să-şi urmeze propriul curs. Cine crezi tu, Teddie Poole, că va fi de vină dacă vasul s-ar izbi de o stâncă

şi s-ar distruge? Căci, judecând după ce mi-ai spus, exact asta ai făcut tu.
- Da, domnule, aşa este. Dar ce pot să fac acum?
- Ei bine, continuă căpitanul, s-ar putea să nu-ţi placă ce urmează să-ţi spun, dar dacă aş fi în locul tău, l-aş ruga pe Jeremiah Jackson, aici de faţă, să mă aducă înapoi în Anglia atunci când se va întoarce din Granville, adică peste o săptămână. Şi apoi m-aş duce acasă, chiar dacă ar trebui să cerşesc mila părinţilor mei; le-aş spune poliţiştilor şi tatălui meu adevărul şi aş accepta cu răbdare şi curaj pedeapsa, fie ea închisoarea sau o bătaie bună. Nu, Teddie Poole, nu te uita la mine în felul ăsta! Aşa ar fi corect, cinstit, omenesc şi, cel mai important, creştineşte.
Tad îşi lăsă capul în jos. Jeremiah Jackson îi ceruse un lucru greu, aproape imposibil. Şi totuşi, vorbele lui îi atinseră inima; simţea că avea dreptate. Dar se cutremură când realiză ce-l aştepta acasă. Gândul de a fi nevoit să înfrunte mânia straşnică a mamei lui vitrege i se părea de nesuportat. Putea deja să-i vadă faţa încruntată şi schimonosită de ură şi să audă vocea aspră a tatălui său. Toate aceste scenarii îl copleşiră şi-l umplură de groază.
- Gândeşte-te la ce ţi-am spus în noaptea asta, copile, spuse Jeremiah, şi roagă-L pe bunul Dumnezeu, care, după cum ne spune Scriptura, nu este departe de nici unul din noi, să te ajute să faci ceea ce este bine. Restul... lasă-L în mâna Lui.

capitolul 8

foxy şi Phil

5T0RMY PETREL, aşa cum era numit vasul lui Jeremiah Jackson, rămase aproape o săptămână în Granville, timp în care a fost descărcat de lemne şi încărcat cu alte mărfuri cu destinaţia Southampton.
în aceste zile, Tad fu într-o stare de spirit extrem de zbuciumată. Când se hotăra să asculte sfatul căpitanului, să meargă acasă şi să suporte consecinţele faptei lui, când se răzgândea socotind că mult mai uşor i-ar fi să înfrunte pericolele necunoscutului, decât să se întoarcă la bine cunoscutele necazuri de acasă.
în după-amiaza ultimei zile petrecute în Granville, Tad stătea pe debarcader[5] trist şi nesigur de ceea ce ar trebui să facă. în timp ce se plimba apatic pe acolo, văzu un băiat de vreo doisprezece ani, cu o maimuţă în mâini. O mică orgă legată de umerii băiatului scotea nişte sunete nedesluşite care păreau să imite un cântec popular francez, iar maimuţa sărea din braţele stăpânului pe orgă şi imita într-un mod comic un dans marinăresc cunoscut. îşi învârtea pălărioara în aer ca şi cum ar fi fost într-o dispoziţie excelentă. Până şi Tad putu să observe că amândoi jucau teatru, căci atât băiatul cât şi bietul animal aveau o faţă chinuită şi brăzdată de suferinţă.
Se întâmplă că Tad fusese atât de adâncit în gândurile sale încât uită să-şi termine de mâncat porţia de mâncare. Cei
[5] Loc pe malul unei ape, într-un port amenajat special şi prevăzut cu un utilaj adecvat pentru

îmbarcarea şi debarcarea călătorilor, a animalelor sau a unor materiale;
de la bordul vasului fuseseră în acea zi prea ocupaţi pentru a se mai îngriji cu servitul, aşa că Tad îşi primi porţia de pâine şi carne de porc ţinută în sare şi o bucată mare de plăcintă cu mere ca desert şi i se ceru să se ducă să o mănânce pe malul apei. Băiatul îşi mâncase deja pâinea şi bucata de carne şi după ce îşi mai potolise foamea în acest fel, căzu din nou pe gânduri. Se trezi din visarea lui atunci când băieţelul cu orga cântătoare şi maimuţa lui se apropiară de el, uitându-se cu poftă la plăcinta lui Tad învelită pe jumătate în hârtie.
Nevoia de mâncare se citeşte foarte bine din ochi, iar acest mod de a vorbi este bine cunoscut de cei care ştiu cum e să-ţi fie foame, situaţie în care se afla şi Tad. Prin urmare, când văzu privirea pofticioasă a băiatului şi a animalului, Tad le întinse plăcinta fără nicio ezitare şi, văzând cu câtă bucurie primiseră cei doi darul lui, îşi uită pentru o clipă propriile necazuri.
Băiatul cu orga rupse o bucată generoasă pentru prietenul său necuvântător după care, aşezându-se într-un colţ, începu să mănânce cu poftă din bucata lui, zâmbind şi mulţumindu-i lui Tad din priviri.
„Cu siguranţă micuţul acesta este francez şi nu vorbeşte englezeşte. Probabil şi-a dat seama că nu sunt de-al lui şi de aceea nu spune nimic" îşi spuse Tad. „S-ar putea totuşi să fi învăţat câteva cuvinte în engleză de când îşi poartă orga încoace şi-ncolo; am să-i vorbesc, să văd dacă mă înţelege."
-Ascultă, spuse Tad, punându-şi mâna pe umărul băiatului pentru a-i atrage atenţia, eşti francez?
Băiatul îşi scutură capul, dar Tad nu înţelese dacă asta însemna că nu era francez sau că nu înţelegea ce i se spune.
- Aş vrea să ştiu dacă mă înţelegi, i se adresă din nou Tad. Aş vorbi cu tine dacă aş şti că mă înţelegi şi poţi să vorbeşti puţină engleză. Deci, cum te cheamă?
Băiatul cu orga îl privi pe Tad drept în ochi, apoi, uitându-se cu frică înjur, spuse:

POVESTEA LUI TAD
- Şşşt! Nu vorbi aşa de tare! Numele meu este Phil Bates; sunt englez, ca şi tine. Dar am un stăpân francez; şi el mi-a interzis să vorbesc cu vreun englez. Mă bate dacă mă prinde!
Vorbea încet şi cu timiditate, iar limbajul îi era mult mai elevat decât s-ar putea aştepta cineva de la un băiat ca el.
- Şi cum de lucrezi pentru un francez? îl întrebă Tad.
- Mătuşa mea, cu care am trăit după ce părinţii mei au murit, m-a vândut bătrânului Foxy. Era săracă şi avea şi ea copii, iar cei zece şilingi pe care îi primise în schimbul meu i-au prins bine.
- Ai fost vândut aici, în Franţa? îl întrebă Tad. -Nu, Foxy mai avea uneori treburi în Anglia. Noi
locuiam lângă Southampton; aici mă văzu într-o zi stând cu mătuşa mea în uşa casei. Intră în vorbă cu ea, pe jumătate în franceză, pe jumătate în engleză: „Doamna mea, băieţelul acesta drăguţ este copilul dumneavoastră?" Iar mătuşa mea îi răspunse: „Nu, e nepotul meu". Apoi Foxy îi spuse: „Băiatul acesta este exact ceea ce caut, doamna mea, e perfect pentru ceea ce vreau eu să fac; îţi voi da mulţi bani, zece şilingi pentru el şi cinci pentru hainele şi toate lucrurile lui. Aşadar, ce zici, dragă doamnă?" Astea au fost cuvintele lui.
- Dar te-a cumpărat pe o nimica toată! strigă indignat Tad.
- Da, într-adevăr. Prima dată mătuşa mea l-a refuzat şi, printre lacrimi, i-a povestit

străinului despre mine, copilul bietei ei surori, dar în cele din urmă acceptat oferta lui Foxy şi aşa am ajuns aici. Apoi băiatul îndesă ultima bucată de plăcintă în gură şi, ridicându-se, îşi agăţă din nou orga pe umeri şi-şi luă maimuţa în mână.
Nu se depărta mult, când, din spatele lui Tad se auzi o voce puternică şi răguşită:
- Ce-mi aud urechile? Este posibil ca cel de care am eu grijă şi care trebuia să înveţe franceza, să vorbească engleza

38

FOXY ŞI PHIL

iarăşi chiar dacă i-am interzis s-o mai facă? Ah, băieţaşule, nu te aşteptai ca stăpânul tău să te pândească, nu-i aşa? Iar tu cine eşti, mă rog? continuă Renard adresându-se lui Tad, şi ce cauţi aici?
-Am venit cu vasul acela, răspunse Tad, arătând înspre *Stormy Petrei.*
- Nu pari a fi un marinar, remarcă Renard, privindu-1 pe băiat cu suspiciune.
- Asta pentru că nici nu sunt unul, spuse Tad.
- Bănuiesc că te vei întoarce înapoi în Anglia cu vasul ăsta, nu-i aşa? întrebă omul.
- Nu ştiu sigur, răspunse Tad întunecându-se la faţă. -Franţa e o ţară frumoasă, dragul meu, remarcă
Renard. Ar fi mai bine pentru tine să rămâi aici; să nu te mai întorci în ţara ta.
-Dar nu am ce face aici, spuse Tad. Degeaba-i ţara frumoasă dacă stomacu-i gol.
- Dar nu te aşteaptă nimeni în Anglia?
- Nu, răspunse Tad.
- Excelent! Atunci ascultă la mine, băiete! spuse Foxy, încleştându-şi mâna neagră pe umărul băiatului şi fixându-1 cu ochii lui de un verde gălbui. Lasă vasul să plece, iar tu rămâi să lucrezi pentru mine. Philip pe care tocmai l-ai întâlnit împreună cu maimuţa lui simpatică vor fi camarazii tăi şi veţi face treabă împreună fericiţi - ei, ce zici?
Tad nu răspunse. Iată-1 pus din nou în faţa unei alegeri. Primul impuls fu să se depărteze de acest om viclean cu faţă respingătoare şi cu vorbă stâlcită. Şi totuşi, i-ar fi lui oare mai greu cu el decât cu cei de acasă? Căci din toate necazurile prin care trecuse - aşa grele cum fuseseră ele - Tad nu-şi învăţă încă lecţia că, deşi mai dificil, cel mai sigur lucru e să alegi ce este bine. El era încă în căutarea căii mai uşoare şi mai plăcute, fără să se gândească să caute mai întâi împărăţia şi neprihănirea lui Dumnezeu.

39

POVESTEA LUI TAD

Renard aşteptă în linişte pentru un minut sau două, uitându-se cu coada ochiului la Tad. Când din întâmplare băiatul îi întâlni privirea, se dădu înapoi de parcă ar fi văzut un şarpe veninos. Ii era atât de frică de acest om încât ezită să pronunţe cuvintele care urmau să-1 lege de această nouă şi ciudată slujbă. Probabil că s-ar fi decis până la urmă să se întoarcă înapoi în Anglia cu Jeremiah Jackson dacă Phil, băiatul cu orga, nu l-ar fi privit cu patimă în ochi, şoptindu-i:
- Te rog, spune da! Sunt atât de singur şi disperat că nu mai rezist.
-Mă vrei cu adevărat? întrebă Tad căruia - după multele experienţe prin care trecuse - gândul de a fi dorit de cineva i se păru nespus de frumos.
- Da, te vreau cu disperare, răspunse copilul.
- S-a făcut atunci! spuse Tad. Bine, domnule, adăugă el întorcându-se către Renard, sunt de acord să lucrez pentru dumneavoastră. Cu cât mă plătiţi?
-Prietene dragă, lasă asta pe mai târziu. Nu vrei deocamdată să-ţi aduci lucrurile din barcă? îi sugeră Renard cu un zâmbet viclean care îi descoperi dinţii negri şi măcinaţi.
- Nu am decât puţine haine, răspunse Tad, dar le voi aduce îndată. Am să-mi iau

totodată rămas bun de la Jeremiah Jackson.
- Jeremie Jacqueson? repetă Foxy; spune-mi că nu el e omul care te-a adus în Franţa.
- Ba da; care-i problema? întrebă Tad.
- Problema este că nu trebuie să-ţi iei rămas bun de la Jeremie; răspunse Foxy cu o privire ameninţătoare. îmi este duşman şi nu te va lăsa să vii cu mine.
- Prostii, domnule, spuse Tad, nu are niciun drept să se amestece în treburile mele; fac cu vreau.
Foxy clătină din cap.
-Adu-ţi lucrurile încoace, dar nu-i spune nimic lui Jeremie despre bătrânul Renard. Şi dacă lucrurile vor merge

cum trebuie, când vasul va pleca la drum, tu vei fi departe de aici, iar Jeremie, duşmanul meu, nu te va mai putea găsi.
Tad ezită din nou. De ce trebuia să plece pe furiş? Şi, pe lângă asta, nu i se părea corect să-1 părăsească pe căpitan, care fusese atât de bun cu el, fără să-i mulţumească şi să-şi ia la revedere de la el.
Francezul văzu ezitarea din ochii băiatului şi, viclean cum era, se hotărî să rezolve problema odată pentru totdeauna.
- Dacă nu vrei să faci cum îţi spun, spuse Foxy cu asprime, du-te - du-te la Jeremie al tău şi nu te mai întoarce vreodată. Voi găsi pe alţii care vor fi încântaţi să lucreze pentru bunul şi iubitorul Renard... şi luându-1 pe micuţul Phil de braţ, se făcu că vrea să plece.
-Staţi, staţi, domnule! strigă Tad. Aşteptaţi-mă. Mă duc să-mi aduc lucrurile şi vin într-un minut. Promit să nu-i spun nimic căpitanului, dacă ziceţi că vă e duşman.
Tad se ţinu de cuvânt. După doar trei minute îi însoţea deja pe Phil şi pe francez. Astfel, porni pe un drum nou pe care îl aşteptau alte probleme şi necazuri.

capitolul 9

0 uiata de sclau

TAD află curând că bătrânul Renard era un om „priceput" la toate. Se prindea să facă tot felul de lucruri, deşi deseori nu le scotea la capăt prea bine. Meşteşugea oale, coşuri, repara câte ceva pe ici pe colo; lipea cizmele oamenilor, peticea pantaloni; făcea chiar pe-a dentistul şi mai scotea câte un dinte, uneori nimerind din greşeală dintele sănătos.
De asemenea, era şi un fel de negustor, cărând tot timpul cu el o cutie cu bijuterii ieftine, relicve şi alte mărunţişuri pe care, cu ajutorul vorbei lui linguşitoare, le vindea obţinând un câştig bunicel. Mai vindea celor neştiutori medicamente, leacuri băbeşti şi unguente inventate de el; mai câştiga bani făcând pe-a cititorul în palmă. însă cea mai mare parte a profitului i-o aduceau copiii care lucrau pentru el. Tad află curând că noua lui slujbă nu era nici pe departe una de vis, căci bătrânul Foxy îi punea la treabă precum vechii egipteni pe sclavii lor evrei.
în fiecare dimineaţă devreme, Phil şi Tad erau trimişi pe străzile oraşului în care se aflau în trecere în acel moment. Phil îşi avea orga şi maimuţa Jacko, iar Tad era obligat să care un instrument mult mai mare şi zgomotos, care scotea nişte sunete stridente şi asurzitoare ce enervau la culme pe cei condamnaţi să le asculte.
Copiii erau obligaţi să dea stăpânului lor o anumită sumă de bani pe zi. Uneori câştigau mai mult, alteori mai

puţin, dar nicio centimă nu trebuia să lipsească din suma stabilită. Dacă la întoarcere nu aveau toţi banii ceruţi, erau bătuţi mai mult sau mai puţin, în funcţie de cât de beat era stăpânul lor atunci când ei ajungeau acasă. Deşi Renard era un băutor înrăit, de puţine ori îşi pierdea capul din cauza băuturii, căci organismul lui se obişnuise cu ea. Putea să bea cantităţi mari de alcool fără a-1 afecta prea mult, doar că devenea certăreţ şi violent. Uneori însă, când bea fără limite, se transforma într-un sălbatic. începea să înjure şi să-i bată crunt pe copii, fără niciun motiv. Cei doi băieţi puteau să-şi vorbească unul altuia doar după ce Renard adormea, adus la extenuare de propria violenţă. Doar atunci, înainte de a adormi, îşi făceau confidenţe, povestindu-şi viaţa şi mângâindu-se unul pe altul. Aceasta era de fapt singura lor alinare.

Ca să se asigure că micuţii lui sclavi nu-1 vor putea părăsi vreodată, Renard le luase tot ce aveau, lăsându-i doar cu hainele de pe ei. Vânduse toate lucrurile, iar banii intrară în buzunarul lui. Acum le râdea sub nas în fiecare dimineaţă când aceştia plecau la lucru, căci ştia că nu s-ar putea descurca singuri dacă ar încerca să evadeze. Cum s-ar putea descurca ei singuri într-o ţară străină, fără bani, fără lucruri pe care să le poată vinde şi fără prieteni? Chiar şi aşa-numitele instrumente pe care le purtau mereu cu ei nu valorau nimic, şi nici un cămătar în toate simţirile nu le-ar fi dat nici 10 centime[6] pe ele.

Aşa trecură zile, săptămâni... Toamna trecu şi veni iarna. Lapoviţa, îngheţul şi vântul aspru îngreuna şi mai mult viaţa copiilor.

Suferinţa lor era de nedescris. Trăiau în condiţii mizere, precum animalele; nu aveau nici mâncare destulă,

100 centime = 1 franc;

nici haine, nici cămin călduros, iar bătrânului Foxy avea o plăcere diabolică să-i vadă chinuiţi şi îi batjocorea fără milă când îi vedea deznădăjduiţi şi trişti.

La început Tad suportă acest necaz cu o răbdare stăruitoare. Chiar şi aşa, îşi spunea el, viaţa de aici era mai bună decât cea de acasă, aşa că se hotărî să o suporte, oricât de grea ar fi.

Dar după o vreme brutalitatea lui Renard sădi în băiat un sentiment de ură faţă de stăpânul său şi o dorinţă arzătoare de răzbunare. Renard însuşi ar fi înlemnit de groază dacă ar fi aflat ce gânduri negre se îngrămădeau în mintea supuşilor săi.

Dar lui Foxy nu-i trecu niciodată prin cap că viaţa i-ar putea fi pusă în pericol din cauza felului în care îi trata pe băieţi. Nici nu-i trecea prin cap că aceştia ar fi în stare să-i facă un necaz mai mare decât acela de a fugi sau de a-1 jefui de mâncare sau câţiva bani; şi ştia deja cum să-i pedepsească dacă ar fi îndrăznit să facă vreunul din lucrurile astea.

Timpul trecu, iar acum sărbătorile de iarnă erau aproape; mai erau doar zece zile până la Crăciun. Era o perioadă fericită pentru cei din jur, dar nu şi pentru bieţii Phil şi Tad. Micuţul Phil era acum mai trist ca niciodată. Maimuţa Jacko muri de frig, iar băiatul, care îşi iubise partenerul atât de mult, suferea profund; se lipi de Tad cu toată inima ca de singurul lui prieten şi alin.

într-o zi Renard şi băieţii călătoreau spre un loc aflat la câteva mile depărtare. Se opriră la un moment dat pentru a se odihni puţin şi pentru a mânca. Doi oameni cunoscuţi de Renard li se alăturară.

După o conversaţie scurtă, cei doi îl traseră pe bătrânul Foxy la o parte, pentru a nu fi auziţi de băieţii care-şi mâncau cu poftă coaja de pâine şi-şi beau din sticle cafeaua rece de orz. Oamenii nu puteau fi auziţi, căci erau la o

depărtare bunicică, dar judecând după faţa şi gesturile lor, conversaţia părea să fie una foarte importantă.
Se părea că cei doi oameni urmau să-i însoţească pe Renard şi pe băieţi în călătoria lor, căci după ce copiii terminară de mâncat, aceştia se ridicară şi ei şi porniră cu împreună către oraş. Ajunseră la destinaţie pe la miezul
nopţii.
Patul lor în acea noapte a fost făcut din nişte paie dintr-un şopron din suburbie, dar băieţilor nu le păsa. Ar fi fost foarte mulţumiţi să fie lăsaţi să doarmă până dimineaţă, căci erau extenuaţi. Dar pe la miezul nopţii stăpânul lor îi ghionti, şoptindu-le:
- Treziţi-vă şi veniţi cu mine amândoi!
Tad se ridică din pat buimăcit, pe jumătate adormit, iar Phil suspina în pat, frecându-se cu mâinile la ochi.
-Domnule, este miezul nopţii; de ce ne-aţi trezit? Suntem obosiţi amândoi şi avem nevoie de somn.
-Taci din gură şi trezeşte-te, îi spuse Foxy scurt. Dacă asta v-am spus să faceţi, asta faceţi. Hai, mişcaţi-vă
odată.
Obosiţi şi speriaţi de ceea ce urma să se întâmple, băieţii se ridicară şi îl urmară pe Foxy înspre şoseaua principală unde, spre surprinderea lor, îi aşteptau într-o căruţă cei doi străini misterioşi.
-Haide, Renard, spuse Paul, cel ce ţinea hăţurile, urcaţi în căruţă. Ai pus şi bagajul? Bun! Putem pleca?
- Da, au intrat toţi, Paul, spuse Jean, partenerul lui. Dă bice calului, prietene. O să ajungem cam pe la ora unu.
Paul ridică biciul deasupra calului şi acesta porni la trap. Curând lăsară oraşul în urmă.

capitolul 10
Slab, dar totuşi tare
BĂIEŢII nu îndrăzniră să scoată niciun sunet cât timp ţinu călătoria, căci bătrânul Foxy era chiar lângă ei, în spatele căruţei. Dar amândoi simţeau că acum, mai mult ca niciodată, au motive serioase de îngrijorare. Nu li se mai întâmplase niciodată să trebuiască să plece în miezul nopţii în compania unor străini; cu cât se gândeau mai mult la aceasta, cu atât realizau că erau într-adevăr într-un mare necaz.
Dintre cei doi, Tad era cel mai îngrijorat. De fiecare dată când cedase ispitei, avusese numai de suferit. Acum se temea că necazurile prin care trecuse până acum erau o nimica toată pe lângă ceea ce urma să se întâmple.
Conştiinţa lui Tad începu să se trezească de când era prieten cu Phil. Realizase că acest copil plăpând era mult mai bun decât el, căci prin toate încercările, necazurile şi loviturile care veniseră peste el, acesta nu-şi pierduse onestitatea, sinceritatea şi credinţa în Dumnezeu.
Tad era conştient de lucrul acesta şi, pentru prima dată în viaţa lui, îl încerca o dorinţă puternică de a fi mai bun, mai curat, de a fi ca micuţul Phil. Simţea în inima lui o dragoste pentru prietenul şi tovarăşul său de suferinţă cum nu credea că va putea simţi vreodată pentru altcineva.
Cea mai adevărată dintre toate cărţile ne spune că un copil „lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va

fi curată şi fără prihană"[7], iar Tad, atât de îndărătnic şi atât de vulnerabil la ispită, îşi dădu seama că, spre deosebire de el, micuţul lui prieten, deşi slab, era tare.
Iar acum, privind faţa micuţă şi palidă a lui Phil scăldată în lumina albă a lunii, Tad se întreba ce anume îl făcea pe acest copil atât de diferit de el şi în ce fel îi vor afecta evenimentele din această noapte pe amândoi.
Căruţa se opri întrerupându-i şirul gândurilor. Se părea că până acum au mers pe un drum larg şi pustiu, fără nicio casă prin preajmă; acum însă se opriră în faţa unei porţi înguste, care era învăluită de atâtea tufărişuri sălbatice şi copaci tineri, încât abia se mai putea vedea. Deşi nu mai aveau frunze, copacii aruncau o umbră deasă pe drum. Cel care ţinuse hăţurile coborî împreună cu partenerul lui din locurile din faţă. La fel făcură şi Renard împreună cu băieţii. Tad observă că Paul luase de sub locul unde stătuse un săculeţ de pânză în care zăngăneau câteva lucruri şi un pacheţel pe care-l băgă în buzunar. Cei doi băieţi se priviră cu ochi care trădau teamă şi groază; cu siguranţă, ceva rău urma să se întâmple.
Luându-şi inima în dinţi, Tad atinse braţul lui Foxy şi-i spuse şoptit:
- Domnule, unde duce cărarea asta? Ce vreţi să faceţi cu noi?
Renard se întoarse brusc spre el şi-i spuse:
-Nu-i treaba ta! Mergi după mine şi nu scoate o vorbă.
Luându-l pe Tad de o mână şi pe Phil de cealaltă porni în spatele celor doi străini. Nu se auzea zgomot de paşi, căci cărarea era acoperită cu muşchi. Din când în când Paul
[7] Proverbe 20:11;

aprindea o lanternă ca micul grup să poată vedea pe unde merge.
Acolo unde crângul se sfârşea apăru o altă poartă care dădea într-o grădină plină cu flori şi copaci ornamentali. Pe timpul verii, probabil că aici era un paradis de culori. în mijlocul grădinii se afla o căsuţă cu două etaje veche şi demodată care se continua în partea dreaptă cu ceva ce semăna cu un grajd. Acesta era despărţit de grădină cu un perete înalt şi o poartă mare. Deodată, lătratul şi mârâitul fioros al unui câine mare răzbătu de după peretele înalt.
-Fă-l să tacă! îi şopti Renard lui Paul. Dacă nu, călătoria noastră e în zadar.
- îl fac eu să tacă imediat, răspunse omul. Crezi că n-am venit pregătit? Şi scoase pacheţelul din buzunar, iar din el o bucată de carne crudă.
Apoi îşi scoase papucii din picioare, făcându-le semn şi celorlalţi să-i urmeze exemplul. în urmă, păşi pe vârful tălpilor până la poartă şi aruncă bucata de carne înăuntru.
Se auzi cum câinele se năpusti asupra bucăţii de carne; urmară îmbucături zdravene şi clămpănit de dinţi, apoi un chelălăit înăbuşit de sufocare şi din nou linişte.
După un minut sau două de aşteptare, Paul se întoarse la ceilalţi, sub umbra deasă a copacilor.
- Câinele nu ne va mai deranja de acum încolo, spuse el. Veniţi, nu aveţi de ce să vă fie frică. Stăpânii casei sunt bătrâni, şi nu mai este nimeni în casă decât nişte servitoare. Urmaţi-mă!
Paul îi conduse în spatele casei unde era construită o mică bucătărie de vară. Aceasta avea un geam mic ce rămăsese deschis peste noapte.

Paul îi şopti ceva lui Renard, iar acesta din urmă încuviinţă spunând: *„Oui, parfaitement"*[8]. Se întoarse apoi către copii, care aşteptau să vadă ce urmează să se întâmple.

Vreme de un minut Foxy se uită ba la un băiat, ba la celălalt, apoi din nou la fereastră, încercând parcă să măsoare din ochi deschizătura geamului. într-un final se hotărî să-l aleagă pe Phil şi, aplecându-se la urechea acestuia, îi şopti:
- Intră în casă prin geamul ăsta şi deschide-ne uşa de la intrare sau măcar un geam, dacă uşa e greu de deschis. Ai
înţeles?
Phil nu răspunse. Cu ochi speriaţi, Tad îşi privi prietenul. Observă că obrajii îi păliră, dar privirea lui fixată asupra lui Foxy era clară şi hotărâtă, iar buzele lui vineţii erau ferme.
-De ce taci, Philipe? îl întrebă stăpânul după un moment de tăcere. M-ai auzit sau nu?
- Da, domnule, v-am auzit, răspunse băiatul încet, cu o aşa hotărâre în glas încât Tad se cutremură.
- Atunci fă ce ţi-am spus. Intră în casă! spuse Renard arătând cu degetul lui strâmb fereastra deschisă. Hai, repede, repede, că dacă nu, ai s-o păţeşti, adăugă el văzând că Phil nu se clintea din locul lui. Privirea ameninţătoare şi faţa neagră de furie arătau că omul vorbea serios.
Tad nici nu mai putea să respire de groază, uimire şi admiraţie, sentimente care se amestecau în mintea lui când îşi văzu prietenul ridicându-se cu demnitate şi privindu-l neşovăielnic pe Foxy. După o clipă de tăcere, spuse hotărât:
- Nu, domnule, nu vreau să fac asta.
- Ce-ai spus? Nu vrei să faci asta? şopti Renard cu o voce aspră. Aşteaptă puţin, băietele, şi-ai să vezi tu ce bătaie primeşti de la mine. Se întoarse apoi spre Tad şi-i spuse:
; *„Da, perfect";*

-Ai auzit ce i-am spus lui Philipe să facă. îţi spun acelaşi lucru şi ţie. Intră în casă şi deschide uşa pentru noi, Eduardo.
Tad se uită în ochii verzi, nemiloşi şi şireţi ai stăpânului său, apoi la Paul şi Jean, ce aşteptau cu nerăbdare răspunsul lui. înţelese că cei trei urmau să jefuiască acea casă şi aveau nevoie de ajutorul lui pentru aceasta. Curajul îl părăsi şi cu siguranţă nu ar fi rezistat presiunii puse asupra lui dacă Phil nu şi-ar fi pus mâna mică şi firavă pe umărul lui chiar în acel moment, şoptindu-i:
- Nu-ţi pierde curajul, Tad. Nu renunţa!
îl auzi apoi pe băiat murmurând: „O Doamne, te rog ajută-ne şi izbăveşte-ne de rău."
- Intri sau nu? şopti Renard printre dinţi din nou. -Să intru sau nu? repetă încet Tad, ruşinat de
laşitatea lui faţă de curajul lui Phil, să intru sau nu? Nu stăpâne, nu voi intra!

capitolul II

fidio. foxy!

R

ENARD se întoarse către cei doi oameni cu faţa albă de furie. Aceştia aşteptau cu nerăbdare rezultatul discuţiei dintre el şi băieţi.

- Ce să fac? şopti el vădit tulburat. Nu pot să-i bat aici; ar trezi toată casa. Ce să fac?
Paul se îndreptă spre el şi-1 luă deoparte.
- De vreme ce nu ţi-ai făcut partea, îi spuse el, nu te mai poţi aştepta să împărţim profitul cu tine. Pleacă de aici, şi ia-ţi şi copiii ăştia netrebnici.
- Dar, Paul, izbucni Foxy, nu ne-am...
- Nu, îl întrerupse Paul. Nu vreau să mai aud o vorbă.
- Destul, Renard, pleacă odată! interveni Jean. îţi vom lăsa mâine lucrurile din căruţă la casa cu numărul 9. Şi cu asta basta. Şi acum, hai, du-te!
Cu un mârâit de cruntă dezamăgire şi mânie, Renard îi apucă pe copii de braţ şi-i trase după el prin întuneric, pe cărăruia umbrită de copaci pe care veniseră. Ajunseră la drumul principal, unde, la umbra a doi copaci înalţi se aflau calul şi căruţa cu care veniseră.
- O să mi-o plătiţi,'fiţi siguri de asta! bodogănea Renard în timp ce trăgea băieţii după el. Da, o să mi-o plătiţi cu vârf şi îndesat. Din cauza voastră am pierdut o grămadă de bani în noaptea asta şi pentru asta nu vă voi ierta în vecii vecilor. Amin.

51

POVESTEA LUI TAD

Nu departe de locul unde erau ei se afla un sat bine cunoscut de Foxy. Spre el porni bătrânul cu copiii după el, amenin̦ând şi înjurând fără oprire într-o amestecătură de engleză şi franceză. Când băieţii rămâneau în urmă sau încercau să se elibereze din strânsoarea lui, acesta le strângea mâna ca într-un cleşte, forţându-i să înainteze.
Când ajunseră în sat, acesta arăta de parcă nu ar fi trăit nimeni acolo, căci nu era nicio luminiţă pe singura străduţă care străbătea cătunul. Renard merse direct la o căsuţă care era la o mică distanţă de drumul principal, într-o grădină mică, plină de buruieni. Ciocăni într-un fel anume -nu la uşă, ci la fereastră, iar după o clipă uşa i se deschise. Omul care îl poftise înăuntru schimbă două vorbe cu Foxy, după care îi conduse pe toţi într-o cameră de la parter, unde se aflau două saltele de paie, câteva scaune şi o masă.
Foxy aşeză pe masă lampa pe care proprietarul casei i-o dăduse, încuie uşa, îşi dezbrăcă pardesiul ponosit şi scoase din buzunarul acestuia un cablu gros. Apoi se aşeză pe un scaun şi începu să înnoade cablul din loc în loc până făcu din el un fel de bici. îi privea din când în când pe băieţi cu o căutătură amenin̦ătoare, diabolică. Gândul la ceea ce urma să se întâmple îi umplea de groază pe cei doi copii, care, ghemuiţi unul în altul, stăteau înlemniţi de frică pe una din saltelele de paie.
în câteva minute instrumentul de tortură fu gata. Ridicându-se de pe scaun, Renard se apropie de pat şi, cu biciul în aer, îi spuse lui Tad:
-Treci încoace, Eduardo! Ia biciul şi biciuieşte-1 pe Philipe până-ţi spun eu să te opreşti. Iar tu, Philipe, dă-ţi jos bluza ca să alunece mai bine biciul pe piele. Hai, mişcă-te! Asta ca să nu uitaţi că stăpânul vostru sunt...
-Ce-aţi spus, stăpâne? strigă Tad îngrozit. Vreţi să biciuiesc băieţelul ăsta plăpând? Nu vorbiţi serios, nu-i aşa?

ADIO, FOXY!

-*Mais certainemenV?* Bineînţeles că vorbesc serios! răspunse Foxy, arătându-şi dinţii fioroşi. Ia biciul şi probează-1 pe Philipe, altfel... şi privirea omului deveni şi mai amenin̦ătoare, mai diabolică.
-Nu-1 enerva şi mai tare, dragul meu Tad, îi şopti Phil. Fă cum îţi spune. Nu mi-e frică de pedeapsă, căci ştiu că sunt nevinovat. Uite, sunt gata. Ai să vezi că n-o să plâng. N-am să scot niciun sunet.
Dar în noaptea aceea, când stătuse lângă acei hoţi care vroiau să jefuiască nişte bătrâni neajutoraţi, Tad învăţase o lecţie de viaţă foarte importantă. îl văzu pe acest băieţel

firav cum îi înfruntă cu îndrăzneală pe cei trei ticăloşi şi nu acceptă să se facă vinovat de păcatul furtului. Cu siguranţă că, dacă nu era Phil, Tad s-ar fi supus poruncii celor trei prădători. Iar acum, ar putea el oare să producă suferinţă acestui copil curajos de frica a ceea ce Renard i-ar putea face dacă nu-i asculta porunca? Nu, exemplul dat de Phil îl învăţă o lecţie pe care nu o va uita niciodată. Era adevărat că rătăcise pe cărarea pierzării de când fugise de acasă, dar acum avea posibilitatea să se îndrepte. I se dădea încă o şansă, iar el era hotărât să nu o irosească.
Astfel, făcându-şi curaj, se ridică şi-1 privi pe Renard, ţintindu-1 în ochii lui cruzi fără teamă.
- Stăpâne, spuse el cu hotărâre, Phil este mai mic decât mine şi, pe deasupra, este nevinovat, aşa că eu n-am de gând să-1 răn esc - nici pentru dumneata, nici pentru nimeni pe lumea asta. Nu-i voi face nimic - indiferent de ce-mi veţi zice sau îmi veţi face.
Bătrânul Foxy se holbă la băiat, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Dar când Tad îi repetă: „N-o voi face, domnule", omul îşi ridică braţul vânjos şi, începând să
' „Bineînţeles";

blesteme, îl trânti pe Tad pe salteaua pe care stătea Phil. Apucă apoi biciul pe care, surprins de refuzul băiatului, îl scăpă pentru o clipă din mână, şi începu să-i biciuiască pe ambii copii. Tad reuşi să-şi ferească micuţul prieten de multe lovituri, acoperindu-1 cu spatele lui lat.
Renard îi biciui până nu mai putu. în urmă, aruncă instrumentul de tortură şi, întorcându-se în locul unde-şi dezbrăcă haina, scoase dintr-un buzunar larg o sticlă de alcool. Se aşeză pe cealaltă saltea şi începu să bea, bolborosind întruna.
De regulă, cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai nervos. De fiecare dată ştia să se oprească înainte de a deveni inconştient. Dar acum, ori pentru că era mai obosit ca altădată, ori că băutura îi lipsise prea mult, bău fără oprire până când agitaţia şi nervozitatea se transformară în moleşeală şi, scăpând sticla din mână, se rostogoli pe salteaua de paie şi adormi pe loc.
Tad şi Phil îl urmăriseră pe stăpânul lor din momentul în care începuse să bea până acum. Plini de răni, statură nemişcaţi câteva clipe de teamă ca nu cumva acesta să se prefacă doar că doarme pentru a vedea cum vor reacţiona băieţii.
însă sforăitul asurzitor îi convinse că stăpânul lor dormea într-adevăr. Tad se ridică primul. Privindu-1, Phil se îngrozi de expresia feţei lui. Ochii săi era reci şi întunecaţi, gura strânsă iar sprâncenele încruntate.
-Acum, în sfârşit, spuse Tad gâfâind, este rândul nostru să ne răzbunăm pe bruta asta pentru tot ce ne-a făcut. Vreau să-i dau o lecţie pe care să n-o uite niciodată. O merită din plin. Hai să-1 jefuim. Unde-şi ţine banii, Phil?
Cu o privire plină de *groază* şi frică, băieţelul îl apucă pe Tad de mână.
ADIO, FOXY!
- Eşti nebun, Tad? vorbi el în şoaptă. Vrei să fim ca el? După ce ne-am împotrivit hoţiei, ajungem acum hoţi? Gândeşte-te, Tad, gândeşte-te pentru o clipă! Ţi-ai pierdut minţile, bietul de tine, de ai putut să spui aşa ceva.
- Dar s-ar putea să nu mai avem vreodată o şansă ca asta, Phil, spuse Tad.
- Da, e adevărat; dar putem să fugim şi să scăpăm de el pentru totdeauna. Mai bine mor de foame sau frig în libertate decât să mai trăiesc cu bruta asta. Vino, Tad, vino repede, înainte să se trezească.

- Dar nu putem ieşi, îi şopti Tad. Foxy a încuiat uşa, iar cheile sunt în pantalonii lui, în buzunarul drept, iar el e culcat pe partea dreaptă. N-avem cum s-ajungem la ele.
- Atunci ieşim pe fereastră, răspunse Phil. Uite, geamul se poate deschide până la jumătate. Cu puţin efort, putem să trecem. Hai repede, Tad; Foxy sforăie ca un porc acuma, dar se poate trezi în orice clipă.
Băieţii îşi luară hainele şi şepcile, deschiseră fereastra şi reuşiră să iasă afară, deşi pentru Tad fu puţin mai greu.
Şchiopătând din cauza loviturilor primite şi simţind dureri la orice pas, o luară la fugă pe străzile întortocheate şi întunecoase, fără să se oprească nici măcar pentru a-şi trage răsuflarea. Pe cer apăru o geană de lumină anunţând sfârşitul nopţii.

capitolul 12

Prieten şi duşman

PRIETEN ŞI DUŞMAN

MI pare rău de un lucru, spuse Phil de îndată ce-şi trase răsuflarea şi putu vorbi.
- Care anume? îl întrebă Tad.
- îmi pare rău că nu i-am avertizat pe oamenii aceia că hoţii vroiau să le prade casa, răspunse Phil. De abia acum mi-a trecut prin minte că am fi putut să ţipăm sau să facem zgomot pentru a-i trezi pe proprietari şi a-i speria pe Paul, Jean şi Foxy.
-Prostuţule, dacă am fi făcut aşa, acum am fi fost morţi.
-Chiar şi aşa, vorbi din nou Phil. Tot cred că asta trebuia să fi făcut.
- Oricum nu mai avem ce face acum, remarcă Tad cu un oftat de uşurare. El nu avea spirit de martir, iar dacă Phil nu ar fi adus vorba despre asta, nici nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să facă aşa ceva.
- într-adevăr, nu mai avem ce face acum. Au trecut atâtea ore de când i-am părăsit pe cei doi; cu siguranţă faptul e deja împlinit. Aşa că nu are rost să ne întoarcem. Nu mai spun că avem şanse mari să ne întâlnim cu Foxy...
Phil se cutremură la acest gând.
- Nu vreau să-1 mai văd vreodată, spuse el. Fii sigur că ne va căuta.
-Da, încuviinţă Tad, îl cunoaştem prea bine ca să credem că ne va lăsa în pace vreodată. Cu siguranţă ne va căuta, de aceea trebuie să fim atenţi.
- Cel mai bine ar fi ca în timpul zilei să nu mergem pe drumurile umblate, ca să nu ne găsească, spuse Phil.
- Problema este că nu ştiu încotro să mergem, mormăi Tad ca pentru dânsul. Ai vreun ban, Phil?
- Nici unul, Tad.
- Nici eu. Nu ştiu ce o să mâncăm şi unde o să stăm, sau dacă o să găsim de lucru ca să ne putem întreţine.
- Noi nu ştim, dar Dumnezeu ştie, îl corectă Phil, iar lucrul acesta îmi dă pace. Deocamdată, hai să ne grăbim, Tad; în următoarele ore trebuie să facem tot posibilul să ne depărtăm cât mai mult de bătrânul Foxy.
Următoarea jumătate de oră o petrecură discutând cu înverşunare planuri de viitor. Soarele răsărise deja. Acum era dimineaţa.

- Trebuie să o luăm pe câmp de-acuma, spuse Phil, ca să nu ne întâlnim cu vreun om care merge la piaţă, căci sigur bătrânul Foxy va întreba pe toată lumea dacă nu ne-a văzut; după aceasta mai e doar o chestiune de timp până să ne prindă. Haide, Tad!
Aşadar, băieţii părăsiră drumul şi începură să meargă de-a lungul unui ţinut mlăştinos, care acum era îngheţat. Adăpostiţi de tufişurile crescute pe marginea drumului, ei urmau linia drumului. Astfel se simţeau în siguranţă.
Dar la o vreme, după ce entuziasmul lor se mai potoli, îi răzbi o foame şi o sete insuportabile. Tocmai atunci zăriră în depărtare o căsuţă aşezată între copaci; se hotărâră să meargă acolo şi să ceară ceva de mâncare.
Apropiindu-se, observară că deşi micuţă, aceasta nu era o casă ca toate celelalte, ci una cu două etaje, trainică şi bine construită. Mai avea un grajd, un loc special amenajat

pentru căruţă şi o grădină mică unde cocoşii şi găinile ciuguleau nişte grăunţe care le fuseseră aruncate cu puţin timp în urmă.
Tad ciocăni cu sfială. O femeie palidă, cu ochi negri şi faţă tristă răspunse la uşă.
- Ce doriţi, copii? întrebă ea cu blândeţe. Păreţi obosiţi şi bolnavi. Vă doare ceva? Spuneţi-mi!
Ochii ei blânzi şi miloşi se opriră asupra lui Phil, care, cu faţa lui mică, palidă şi inocentă îi înduioşa inima.
-Ne este tare foame, doamnă, răspunse Tad într-o franceză stâlcită, şi nu avem bani să ne cumpărăm pâine. Fiţi bună şi daţi-ne ceva de mâncare ca să prindem puteri, căci avem mult de mers.
- *Oui, certainement*[10]*,* răspunse femeia cu bunătate. Intraţi în bucătărie, copilaşi; aşezaţi-vă lângă sobă să vă încălziţi puţin. între timp eu pregătesc ceva de mâncare.
Curând după aceea, o masă îmbelşugată era pusă înaintea lor: lapte cald cu pâine şi turte groase din fainâ de hrişcă. Femeia se mai oprea din când în când din treaba ei să-i privească pe copii mâncând şi le zâmbea aprobator când aceştia îi întindeau farfuriile goale pentru a fi reumplute cu mâncare.
După un timp băieţii îşi potoliră foamea. Femeia, văzându-i atât de obosiţi şi trudiţi, le spuse:
- Copilaşi dragi, după câte mi se pare aveţi nevoie de odihnă. Arătaţi de parcă n-aţi fi dormit toată noaptea. Pe podeaua din cămara cu fructe din spatele casei este aşezat fân proaspăt. Ce-aţi zice să vă duceţi acolo şi să vă culcaţi pentru câteva ore?
- Da, ar fi grozav, doamnă! se entuziasma Tad.

[10] *„Da, bineînţeles";*

-Vă mulţumim, vă mulţumim din inimă pentru bunătatea dumneavoastră, doamnă! spuse Phil, privind femeia cu ochi umezi, melancolici. Căci după toate greutăţile, lipsurile şi necazurile prin care trecuse în ultima vreme, nu se putea stăpâni acum să nu plângă când întâlnise atâta dragoste din partea unei străine.
Femeia îi conduse în spatele casei şi îi invită în cămara unde erau păstrate fructele pe timpul iernii. Pe rafturile acoperite cu hârtie curată erau aşezate mere roşii şi pere mari, coapte, de un verde maroniu, iar într-un colţ, pe paie erau aşezaţi nişte bostani aurii enormi. De grinzi erau legate sfori pe care atârnau plante medicinale legate în mănunchiuri, iar pe un raft aparte erau diverse seminţe puse în mici cutii de lemn. în

sfârşit, pe podea, în colţul cel mai îndepărtat de uşă, era o grămăjoară de fân proaspăt, uscat şi frumos mirositor. înspre acesta îi îndrumă femeia.
- Culcaţi-vă aici, copiii mei, spuse ea, şi dormiţi cât de mult vreţi.
în timp ce băieţii se cuibăreau în patul confortabil, ea aduse o pătură şi-i înveli cu atâta dragoste încât Phil îi luă mâna şi i-o sărută, iar Tad îi privi faţa tristă şi bună cu mulţumire şi recunoştinţă. După ce le ură somn uşor, noul lor prieten îi lăsă pe cei doi să se odihnească.
Băieţii se treziră înspre seară, după aproape opt ore de somn. Soarele nu mai strălucea prin obloane; într-adevăr, se părea că ziua era pe sfârşite. Pe lângă asta, o voce cunoscută care o asociară în mintea lor cu ceva neplăcut, le suna în urechi, trezindu-i la realitate cu totul.
- Ascultă! şopti Tad. Ce-i asta? Băiatul se ridică în picioare, privirea senină pe care o avusese în somn schimbându-se pe dată într-una îngrozită, plină de teamă.
- Femeia vorbeşte cu cineva, nu-i aşa? întrebă Phil.

- Da. Nu recunoşti vocea? icni Tad. Este Paul, unul din hoţii aceia.
-Vai, ce putem să facem? se panică Phil. A venit după noi?
- Nu, nu, vorbi din nou Tad. Probabil că locuieşte aici şi acum s-a întors acasă. Ascultă-mă, Phil, înainte de a lua vreo decizie, trebuie să aflăm dacă omul acesta e într-adevăr Paul şi dacă femeia aceasta i-a spus ceva despre noi.
Fără să scoată vreun sunet, băieţii stăteau pitulaţi sub pătură, încercând să desluşească ce vorbeau cei doi. Un timp nu auziră nimic; doar un murmur slab ajungea la urechile lor. Dar într-un final, vocea bărbatului răzbătu până la ei.
-Destul, Claudine; de ce-mi iroseşti timpul şi răbdarea cu predicile tale nesfârşite? Uită-te aici, nici într-o mie de ani n-am putea câştiga o minunăţie ca asta pe bani cinstiţi.
Urmă o pauză, în care probabil omul îi arătă ceva soţiei lui, după care continuă:
- Lasă-mă să ţi-1 pun la gât, draga mea. Nu te sfii. Este un lănţişor de aur cu cruciuliţă pe care orice femeie l-ar purta cu drag. Ia-1!
-Niciodată, Paul, răspunse femeia cu hotărâre. Niciodată nu voi purta lucruri furate. O, dragul meu soţ! Continuă ea şi începu să plângă, înecându-şi cuvintele în suspine amare. îmi frângi inima şi ne distrugi viaţa amândurora. Gândeşte-te ce fericiţi eram cu puţin timp în urmă, înainte să te împrieteneşti cu omul acela diabolic, Jean Michel, şi cu tovarăşii lui. De ce nu te mulţumeşti cu banii câştigaţi cinstit, chiar dacă sunt puţini? De ce vrei să trăim cu frică şi remuşcare? Iată că acum e a treia oară când te întorci acasă de la furat, aducându-mi bijuterii blestemate pe care nu le voi purta niciodată.
Paul izbucni într-un râs forţat.

- Lucrurile pe care le aduc acasă sunt mici dovezi ale iubirii mele pentru tine. Adevărata pradă este dusă la prietenii noştri din oraş şi topită, ca să nu existe nicio dovadă împotriva noastră. Cât despre siguranţa mea, nu te teme, draga mea soţie. Purtăm măşti şi ne acoperim urmele cu dibăcie. Pericolele sunt foarte puţine şi ele vin doar din partea complicilor noştri.
- Cum aşa? întrebă Claudine.
Omul îi povesti atunci soţiei sale cum noaptea trecută fuseseră însoţiţi de Renard şi băieţii lui, şi cum, în ultimul moment copiii refuzară să-şi asculte stăpânul şi să facă

ce le cerea acesta. Aşa că, nemaigăsindu-le rostul acolo, el şi Jean
îi izgoniră.
- Pericolul e ca nu cumva ticălosul acela bătrân sau vreunul din copii să ne pârască la poliţie, de ciudă că i-am izgonit. Şi aşa, din cauza lor am avut o grămadă de probleme. Dacă băieţii ar fi fost de acord să intre pe geam şi să ne deschidă uşa, totul ar fi fost extrem de simplu. Dar de vreme ce ei au refuzat să o facă, a trebuit să deschidem uşa cu forţa. Şi asta a făcut zgomot, iar câţiva oameni s-au trezit. Prin urmare n-am putut lua cât am fi vrut. Toate măsurile noastre de precauţie au fost în zadar. Şi unde mai pui că am otrăvit şi câinele. Toate au fost în zadar. Ah! Dacă aş putea pune mâna pe ticăloşii ăia mici, i-aş învăţa eu minte!
- Şi chiar au refuzat să intre în casă şi să vă deschidă uşa ţie şi tovarăşilor tăi? întrebă femeia.
- Da, pur şi simplu n-au vrut. Nu s-au temut nici de ameninţările stăpânului lor. Şi nu am putut folosi forţa de frică să nu facă gălăgie.
- Spune-mi, cum arătau copiii? Mari sau mici?
Francezi sau...
-Dar de ce eşti aşa de curioasă dintr-odată? întrebă Paul privind-o suspicios. Nu-i treaba ta! Oricum, n-ai cum

să-i fi văzut pe ticăloşii ăia de copii. Sacul ăla de oase -Renard - hoţ, înşelător, croitor, cârpaci şi Dumnezeu mai ştie ce altceva - i-a apucat pe băieţi şi i-a cărat după el şi cu siguranţă că nu-i va scăpa din ochi pentru nimic în lume.
- Sunt francezi sau nu? întrebă Claudine din nou.
- Nu, cu siguranţă nu. Vorbeau în engleză cu stăpânul lor. Limbă blestemată şi grea, căci nu înţelegeam nimic. Unul dintre băieţi era mic, cu faţă palidă, iar celălalt era ceva mai înalt, şi cu un cap mare şi rotund de parcă avea un bostan în loc de cap. Ah, dacă i-aş prinde, maimuţe îndărătnice! I-aş bate de nu i-ar mai recunoaşte nimeni după zece minute.
De aici băieţii nu mai auziră nimic; dar ceea ce auziră până acum le era de ajuns ca să se uite unul la altul cu fiică şi groază.
-Nu mai putem rămâne aici nicio clipă, Phil, şopti Tad. Trebuie să plecăm imediat.
Geamul de lemn din spatele cămării era prins doar cu un cârlig într-o parte. Tad se strecură pe podeaua acoperită de paie, scoase cârligul din prinzătoare şi deschise geamul. în grabă, şi fără să scoată niciun zgomot, băieţii se furişară afară. Se treziră în grădina din spatele casei care dădea în curtea din faţă printr-o poartă. Doar un gard scund despărţea grădina de un crâng cu copaci înalţi. Băieţii îl săriră fără nicio problemă şi, odată ajunşi în crâng, începură să fugă ca vântul şi ca gândul ca să-şi scape viaţa. Iar acum, iată-i din nou oropsiţi de soartă, fugari şi străini pe un tărâm necunoscut.

capitolul 13

0 ueste neaşteptata

I ASA îmbelşugată şi somnul lung de care III avură parte datorită ospitalităţii şi bunătăţii lui Claudine îi puse pe băieţi pe picioare; şi, după ce-şi reveniră din şocul prin care trecuseră, iar teama de a nu fi urmăriţi dispăru, îşi continuară drumul în pas vioi. Simţindu-se protejaţi de întunericul care devenea din ce în ce mai gros, băieţii nu părăsiră drumul principal. Stăteau totuşi cu ochii în patru, gata să se ascundă după

vreun tufiş sau în vreun şanţ la cel mai mic semn de primejdie.
Merseră fără oprire cam până la ora opt seara, când se gândiră să ia o pauză de jumătate de oră pentru a-şi trage sufletul. Dintr-odată, un anume zgomot de roţi de căruţă le captă atenţia.
-Ascultă, Phil, spuse Tad. După zgomot, par a fi căruţe din acelea de-ale ţiganilor, nu-i aşa?
- Aşa-mi pare şi mie, răspunse Phil. Mă întreb dacă n-ar vrea să ne ia şi pe noi până în oraşul următor sau până acolo unde se duc ei, oriunde-ar fi asta.
-Hai să-i întrebăm, sugeră Tad. Uite, se apropie o căruţă.
- Crezi că ar trebui să mergem împreună să-i întrebăm dacă ne pot lua şi pe noi?
- Mai bine du-te tu singur, Phil. Tu le vorbeşti limba mai bine.

Aşadar, Phil se depărta de prietenul lui şi, postându-se în mijlocul drumului, îl salută politicos pe cel ce strunea caii şi-i vorbi astfel:
-Prietenul meu şi cu mine suntem foarte obosiţi, domnule, căci venim de departe. Sunteţi drăguţ să ne lăsaţi să călătorim şi noi cu dumneavoastră?
- Bineînţeles, copile, cu multă plăcere, răspunse bătrânul cu bunătate. Hai, urcaţi-vă. Soţia mea Sophie şi o prietenă de-a ei sunt înăuntru, dar este loc destul şi pentru voi. Celelalte căruţe care vin în urma mea sunt pline cu copii şi lucruri pe care vrem să le vindem la târg.
După ce vorbi astfel, bătrânul opri caii, iar băieţii se urcară în căruţă. Aici au fost primiţi cu bunăvoinţă de cele două femei, care împleteau coşuri de papură la lumina unei mici lămpi cu gaz.
- Luaţi loc acolo, copilaşi, spuse Sophie, arătând spre ceva ce arăta ca o bancă lungă cât toată căruţa.
- Poate că băieţilor le e foame, interveni în discuţie şi cealaltă femeie; şi nu putem mânca până nu găsim un loc bun de campat.
- Dă-le nişte pâine să-şi astâmpere puţin foamea până atunci, Pelagie, răspunse Sophie.
Aşa că, în minutele următoare, băieţii înfulecau dintr-o bucată mare de pâine presărată cu sare.
Căruţa îşi urmă drumul în linişte, urmată îndeaproape de încă alte trei. De abia pe la ora zece găsiră un loc potrivit pentru campare. Recunoscători pentru bunătatea arătată şi bucuroşi să se facă utili, cei doi băieţi dădură o mână de ajutor la treburile care trebuiau făcute. Deshămară caii, îi priponiră cu beţe pe care le înfipseră în pământ, aduseră apă de la un pârâu din apropiere şi adunară de sub copacii de pe marginea drumului o stivă mare de lemne uscate pentru foc.

Locul care fusese ales pentru campare era drept, între două dealuri formate din roci calcaroase. Erau pietre şi acolo unde stăteau ei, dar pământul era uscat. Focul aprins la puţin timp după aceea ardea vesel, încălzind aerul rece al nopţii.
Deasupra focului încins aşezară un ceaun uriaş în care femeile puseră la topit o bucată mare de untură, cu care ţiganii obişnuiau să prepare supa.
Apoi, după ce untura se topi în ceaun, adăugară legumele: cartofi, ceapă, varză murată şi resturile de legume rămase din timpul zilei. La urmă, adăugară nişte ardei iuţi păstraţi în sare, după care umplură oala cu apă. Puţin după aceea, supa începu să

fiarbă, umplând aerul cu un miros savuros.
în aşteptarea mesei de seară, câţiva bărbaţi se aşezară pe miriştea uscată în preajma focului.
Copiii adormiseră deja în căruţe. Câteva femei se apucară de împletit; în mâinile lor, andrelele se mişcau cu rapiditate, aruncând străluciri de oţel în întunericul gros de afară. Unii bărbaţi hrăneau caii, căci miriştea era uscată, alţii se împrăştiară în căutarea lemnelor de foc, iar alţii stăteau în cerc meşteşugind mături şi araci de grădină pentru a le vinde în târg.
Cât despre Tad şi Phil, văzând că nu mai era nimic de făcut, se alăturară grupului din jurul focului, aşezându-se lângă Sophie şi Pelagie.
La început nimic nu atrase atenţia băieţilor, căci fiecare pălăvrăgea în legea lui. Dar la un moment dat, Phil îl ciupi pe Tad de braţ şi-i şopti: „Ia fii atent la ce vorbesc femeile astea."
Tad ascultă cu atenţie, căci acum, datorită lui Foxy, cunoştea destul de bine dialectul francez vorbit de popoarele normande. Deveni interesat pe loc când o femeie din grup i se adresă lui Sophie:
64
65
POVESTEA LUI TAD
- Am uitat să te întreb, Sophie, ai primit o scrisoare de la fiica ta din Anglia în oraşul prin care am trecut?
-Da, mulţumesc lui Dumnezeu. Această scrisoare mi-a bucurat inima.
- Cum aşa, dragă Sophie?
- Hai spune-ne, se alătură altă voce; ştii bine, Mamă dragă, că ceea ce te interesează pe tine ne interesează şi pe noi.
- V-am spus ce tristă era fetiţa mea în ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o, nu-i aşa, dragele mele?
-Da, ne-ai spus, dar nu şi motivul tristeţii ei, răspunse Bernadine, o femeie voinică ce ţinea un copil în braţe. Nu cumva soţul ăla englez al ei se poartă urât cu ea?
-Nu, nu, Bernadine. Jake a iubit-o pe Mărie a mea din prima clipă când a văzut-o, şi s-a purtat cu ea cu o bunătate nemaivăzută. Iar ea, din dragoste pentru el, a devenit o adevărată englezoaică.
- Atunci ce e? Spune-ne, Mamă dragă.

capitolul H

Amintiri răscolitoare Un nou plan

r

r vorba despre copilul ei. A murit la vârsta de şase
V* luni, răspunse bătrâna Sophie. Iar asta a lăsat-o cu inima sfâşiată şi plină de tristeţe; până când, într-o zi, *le bon Dieu*[11], printr-o întâmplare ciudată, i-a dăruit altul.
- Cum aşa? Povesteşte-ne, dragă Mamă.
-Ascultaţi cum s-a întâmplat, continuă bătrâna. Caravana de ţigani din care făcea parte şi fata mea au campat într-o zi pe un anume islaz. Către seară a venit acolo un copil hoinar, cu un bebeluş în braţe. Se întâlni cu Mărie şi o întrebă dacă vrea să aibă grijă de bebeluş puţin, cât timp el va rezolva nişte treburi. Mărie acceptă cu bucurie, cu gândul că i-1 va da înapoi îngrijitorului lui, când acesta se va întoarce. Dar şeful caravanei porunci plecarea, iar băiatul nu se întorsese. Atunci încolţi în inima lui Mărie gândul că i-ar plăcea să păstreze băieţelul pentru ea - v-am spus că e băieţel? - ca alin pentru pierderea copilului ei. Cedă tentaţiei şi luă copilul cu ea. Acum, că are

un bebeluş în braţe, Mărie şi-a recăpătat bucuria. Totuşi, mereu îmi scrie că nu poate să nu se gândească la mama copilului, care probabil, îşi plânge şi acum copilul pierdut.
„ *bunul Dumnezeu ";*
66
67
POVESTEA LUI TAD
AMINTIRI RĂSCOLITOARE. UN NOU PLAN
Phil.
în tot timpul povestirii, Tad îl tot ciupea de mână pe
- Auzi ce se spune? Nu-mi vine să cred. E o minune!
- Şşt! spuse Phil. Taci şi ascultă până la final.
- Şi ce ţi-a mai spus Mărie? Nu vine în Franţa să te vadă? întrebă Bernardine.
- *Pardon;* ba da. Mi-a spus că ea şi soţul ei încearcă să strângă nişte bani ca să poată veni în Franţa, căci sunt trei ani de când a plecat în Anglia şi îi este dor de bătrânii ei părinţi. Este o fată atât de cuminte, mulţumesc lui Dumnezeu...
- Şi când va fi asta, bună Mamă?
-Nu pot spune sigur, dar s-ar putea să fie cât de curând. Caravana ei este în apropiere de Southampton acum şi am auzit că de acolo sunt multe corăbii care vin în Franţa. Dar cine ştie dacă Mărie va putea strânge bani pentru această călătorie.
- Dragă Mamă, se amestecă în discuţie un bărbat care nu auzise nimic din ce se vorbise până atunci, ştii că dacă Mărie ar fi prinsă de poliţie ar putea fi pedepsită foarte aspru pentru răpirea copilului?
- Vorbeşti serios, Pierre?
- Da, a făcut un lucru foarte periculos. Mă mir că nu a fost prinsă până acum.
-Mi-a scris că, pentru siguranţa ei a ars hainele copilului şi 1-a îmbrăcat cu hainele copilului care a murit. De asemenea, timp de o lună şi-a colorat părul şi pielea cu decoct din coji de nucă pentru ca să semene la ten cu copilul străin. După asta, caravana ajunse atât de departe încât fata consideră că pericolul trecuse.
- Da, fără îndoială că a avut dreptate, spuse Pierre, de vreme ce nu... dar stai - cine e omul acela care se apropie de noi?
68
- Este un străin, spuse Bernadine.
- în lumina lunii pare un om bătrân, spuse Sophie.
- Poate îi este foame şi frig, sugeră bătrânul Jacques, soţul lui Sophie. Dacă e aşa, poate să mănânce din mâncarea noastră şi să ia loc lângă foc şi să se încălzească puţin..
Dar când Tad îşi întoarse capul spre locul de unde venea străinul i se tăie respiraţia de groază.
- O, priveşte Phil, priveşte! reuşi el să spună. Phil se uită şi el şi într-o secundă fu în picioare, urmat de Tad, care făcu acelaşi lucru. Phil se întoarse spre Sophie şi spuse:
-Bună Mamă, vorbi el, îţi mulţumim din inimă pentru bunătatea pe care ai avut-o faţă de noi, nişte străini. Te mai rugăm un singur lucru. Omul acela care vine înspre noi este un stăpân viclean şi rău, de la care, după ce am fost chinuiţi multă vreme, am fugit cu puţin timp în urmă. Dacă ne va prinde, cu siguranţă ne va ucide. Aşa că noi trebuie să fugim, dar te rugăm, nu ne trăda. Nu-i spune că am fost aici cu voi. Nu cred că ne-a văzut până acum, deci te rugăm, nu-i spune nimic.
-N-aveţi nicio frică, copilaşii mei dragi, nu va afla nimic de la mine sau de la vreunul din noi; nu-i aşa, prieteni?
- Aşa e, bună Mamă.

- Atunci la revedere, copiii mei, şi fie ca Dumnezeu să vă păzească.
într-o clipită, băieţii ieşiră din rândul oamenilor aşezaţi în cerc în jurul focului şi dispărură în întuneric.
Urmăriţi din nou de vechiul lor duşman, băieţii simţeau cum îi cuprinde disperarea. Şi nu e de mirare, căci, în sfârşit, acum se credeau în afara oricărui pericol. Şi când colo, stăpânul acela crud şi nemilos se afla iarăşi pe urmele lor, urmărindu-i ca un câine de vânătoare.
Când se depărtară destul de mult de tabără aşa încât Foxy nu-i mai putea ajunge, băieţii se mai liniştiră şi putură

să gândească limpede. Faptul că Renard îşi făcu apariţia în tabăra de ţigani nu dovedea faptul că ştia unde sunt băieţii. Fără îndoială că dacă i-ar fi văzut acolo, stând în jurul focului în compania plăcută a ţiganilor ar fi fost la fel de surprins ca şi băieţii atunci când l-au văzut pe el.
Totuşi vederea chiar şi numai pentru o clipă a acestui om viclean şi crud a fost de ajuns să-i umple de groază. Tad simţea că nu vor putea niciodată să scape de acest om.
- Totu-i în zadar, Phil. Nu vom fi niciodată în siguranţă dacă rămânem în Franţa. Trebuie să plecăm de aici.
- Să plecăm din Franţa? Uşor de spus, greu de făcut, zise Phil. Mai exact, cum vrei să facem asta?
- Nu ştiu încă. Asta-i problema. Parcă ni s-au închis toate uşile. Dar stai, am auzit că drumul ăsta duce spre portul St. Malo, iar acolo vin deseori vase englezeşti. Poate avem norocul să ne ia cineva dacă ajungem în St. Malo, Phil.
-Asta e exact ceea ce Foxy se aşteaptă să facem, răspunse Phil, şi cred că de asta ne-a urmărit tot drumul tocmai până aici. Şi are şanse mult mai mari să ne prindă în oraş decât aici, în câmp, unde putem să ne ascundem. Este riscant şi, în plus, gândeşte-te cât va trebui să stăm în oraş până vom găsi pe cineva care să ne ducă în Anglia. S-ar putea chiar să nu avem niciodată norocul acesta.
-Aşa e, nu m-am gândit la asta, răspunse Tad. Ce bine era dacă nu plecam din Granville. Dacă ar fi posibil, în minutul ăsta m-aş întoarce acolo. L-am păcăli pe Renard, căci el sigur se va duce în St. Malo să ne caute. Şi apoi, în Granville am avea şanse să-1 întâlnim din nou pe căpitanul Jeremiah Jackson cu vasul lui; mai ţii minte, nu? El e cel ce m-a găsit plutind în derivă în largul mării şi m-a luat cu el.
-Dar nu ţi-e frică să te întorci din nou în Anglia? întrebă Phil. Nu mă gândeam că vei mai vrea să te întorci acolo după tot ce ai făcut. Adu-ţi aminte de mama ta vitregă,

Tad, şi de poliţiştii care erau pe urmele tale pentru că ai răpit de copilul.
în dorinţa de a fugi de problemele şi pericolele care-1 păşteau în Franţa, Tad uitase complet că şi în locul de unde plecase erau necazuri, iar acestea încă-1 aşteptau.
Pentru un timp rămase tăcut, analizând problema pe toate părţile. Ceea ce-i spusese Phil era perfect adevărat. îi fusese greu în Franţa, dar în Anglia îi va fi şi mai rău. Doar dacă ar putea face ceva care să-i asigure o primire călduroasă acasă, demonstrând totodată poliţiei că nu era vinovat de crimă cu privire la fratele lui mai mic.
-Ai dreptate, Phil, spuse el într-un final. Există un singur lucru care ar face posibilă întoarcerea mea acasă.

- Şi care e acesta? întrebă Phil.
- Să găsesc copilul şi să-1 duc înapoi mamei sale. Phil îşi scutură capul.
- Asta-i greu de făcut, zise el. Nici măcar eu nu cred că vei reuşi să te mai întorci vreodată acasă dacă depinzi de găsirea copilaşului. O, Tad, ce păcat că ai luat şi copilul cu tine când ai plecat de acasă; de la asta au pornit toate necazurile.
Tad rămase tăcut din nou. Phil avea dreptate; ştia acum cât de scump plătise pentru că încercase să se răzbune pe mama lui vitregă. Căzu din nou pe gânduri. Se întoarse cu mintea în trecut, la pasul greşit pe care îl făcuse în acea duminică. Parcă trecuse aşa de mult timp de atunci... Evenimentele din ultimele zile au produs o schimbare în Tad. începea acum să înţeleagă că fusese propriul lui duşman, şi că toate relele se întâmplaseră din cauza lui.
De asemenea, exemplul dat de Phil îl făcu să realizeze mai bine ca niciodată deosebirea dintre bine şi rău. Curajul copilului ascuns într-un chip atât de fragil îi întărea şi mai mult afecţiunea şi admiraţia faţă de persoana acestuia.

Comparându-se cu Phil, îşi dădea seama cât de egoist, laş şi orgolios fusese până acum. „Este greu să arunci cu piciorul înapoi într-un ţepuş", îi spusese Jeremiah Jackson, iar Tad văzuse pe pielea lui cât de adevărate erau cuvintele acestea.
Aşa cum unele boli pot fi vindecate doar cu ajutorul bisturiului, tot la fel, există unele boli ale sufletului, pentru care Marele Doctor este nevoit să folosească tratamente puternice, greu de suportat, pentru ca omul să-şi vadă nimicnicia şi să se întoarcă la El, singurul care poate deschide ochii spirituali ai omului păcătos.
- Sunt un om păcătos, Phil, foarte păcătos! spuse apăsat Tad după o tăcere lungă. îşi cântărise faptele în cântarul lui Dumnezeu şi văzuse cât de uşor era. Da, sunt un mare păcătos, Phil.
— Ai fost atât de bun şi iubitor cu mine, Tad, răspunse Phil afectuos întorcându-şi faţa spre el şi bătându-1 prietenos cu mâna pe umăr. Da, ai fost ca un frate pentru mine, începând din ziua aceea în Granville când ne-ai dat mie şi maimuţei mele porţia ta de plăcintă şi până în ziua de azi. Aşa că nu te mai învinui atâta, Tad. Niciodată să nu te îndoieşti de iubirea mea pentru tine, căci eu te iubesc din tot sufletul, dragă prietene.
Ochii lui Tad se umplură de lacrimi.
— Nu merit asta din partea ta, Phil, ăsta-i adevărul, spuse el smerit, dar de acum încolo voi face tot posibilul să merit prietenia ta. Ce zici, batem palma?
- Hai să ne ajutăm unul pe altul să fim mai buni, spuse Phil cu simplitate. Mama obişnuia să-mi spună că, dacă vrem cu adevărat, L-am putea avea întotdeauna pe Dumnezeu de partea noastră şi dacă Dumnezeu ar fi de partea noastră, niciun duşman nu ne-ar putea sta în cale. îţi aminteşti povestea aceea din Biblie despre Elisei? Cum vrăjmaşii lui au

înconjurat casa în care locuia el şi erau care şi călăreţi şi o mare armată, toţi trimişi pentru a prinde un singur om? (2 împăraţi 6). Nu-i de mirare că servitorul lui 1-a întrebat înspăimântat: „Ah, domnul meu, cum vom face?"[12] Căci se gândea în mintea lui: „Iată-ne aici - doar noi doi - singuri, fără niciun ajutor, fără ca vreunuia să-i pese de noi, iar duşmanii sunt împânziţi peste tot." îţi aminteşti întâmplarea, Tad?
- Nu, dar spune-o până la capăt, Phil.
-Ei bine, Elisei nu face nimic altceva decât să se roage lui Dumnezeu să-i deschidă ochii servitorului său. Dumnezeu îi răspunde pe dată şi imediat omul vede ceea ce nu credea că poate vedea vreodată - muntele din jurul lui Elisei era plin de care şi călăreţi

de foc; că erau mai mulţi de partea lor decât împotriva lor. Mama obişnuia să spună că armata lui Dumnezeu era acolo înainte ca servitorul să o poată vedea, doar că el nu ştia lucrul acesta. Aşa se întâmplă uneori şi cu noi. Ni se pare că suntem singuri, pentru că nu putem vedea carele şi călăreţii de foc ce ne înconjoară, şi nu ne dăm seama de ajutorul pe care-1 putem primi de sus, şi nici de dorinţa lui Dumnezeu de a asculta şi de a răspunde rugăciunilor noastre.
- Presupun că ai dreptate, vorbi Tad; dar acum şi aici nu mai este nici un Elisei, şi nici care şi călăreţi de foc să vină să ne apere de bătrânul Foxy sau Paul. Iar să crezi fără să vezi e un lucru greu. Dar ascultă, Phil, mi-a venit o idee. Fii atent şi spune-mi dacă e o bună sau rea. Dacă ai putea pleca de aici, ţi-ar plăcea să te întorci în Anglia, nu?
- Da, răspunse Phil, cred că da.
. -Până aici totu-i bine. Problema este însă că eu nu mă pot întoarce acasă fără copil.
: 2 împăraţi 6:15;

POVESTEA LUI TAD
- Asta aşa e, încuviinţă Phil.
- Ei bine, iată ce propun eu. Hai să ne întoarcem la ţiganii aceia şi să-i întrebăm dacă putem să stăm cu ei pentru o vreme. Sunt oameni buni, şi poate că vor accepta dacă promitem că-i vom ajuta cu ce putem. Va fi greu, dar măcar vom avea ceva de mâncare şi un loc de dormit.
- Şi apoi? întrebă Phil, simţind că acum urmează partea cea mai interesantă.
- Ei bine, repetă Tad, iată ideea mea: stăm cu ei, mergem acolo unde merg şi ei, trăim cum trăiesc şi ei până...
-Aha, înţeleg unde vrei să ajungi! se deşteptă dintr-odată Phil. Până când fata lui Sophie, Mărie, va veni cu copilul, şi apoi...
-Luăm copilul cu noi. Da, te-ai prins. Şi apoi ne rugăm să putem ajunge cumva în Anglia. Dar Phil îşi scutură capul.
- Nu, zise el cu hotărâre, nu mai vreau să mai aud de răpiri de copii sau alte furtişaguri din astea. Ar fi urât din partea noastră să le răsplătim binele cu rău. In plus, nu mă pot preface atâta timp, şi nu-mi place să fiu şiret.
- Dar scopul nostru este să luăm copilul, argumentă Tad, şi nu-1 putem lua altfel decât răpindu-1.
-Nu ştiu, poate că totuşi putem, răspunse Phil; oricum, dacă aş fi în locul tău, aş încerca mai întâi să văd dacă Mărie nu mi l-ar da de bună voie. Şi încă ceva. Mărie s-ar putea să te recunoască şi atunci ar lua măsuri ca să nu-i poţi fura copilul.
- La asta o să mă gândesc mai târziu, spuse Tad. Deocamdată, Phil, spune că eşti de acord să ne întoarcem la Sophie, Jacques şi oamenii lor, şi să trăim cu ei dacă şi ei vor asta. Iar până la sosirea lui Mărie, o să avem timp să ne gândim şi la celelalte.
AMINTIRI RĂSCOLITOARE. UN NOU PLAN
- Ai dreptate, răspunse Phil, nu cred că avem o soluţie mai bună decât asta. Dar hai să ne întoarcem, căci din vorbă în vorbă am ajuns departe şi ne-am îndepărtat mult de caravana ţiganilor.
- Aşa este; hai să facem cale-ntoarsă; şi ca să nu ne întâlnim cumva cu Foxy o să mergem la adăpostul tufişurilor, unul după altul, şi fără să vorbim.
înaintau cu greu, dar, după cum urma să se dovedească mai târziu, luaseră o decizie înţeleaptă să urmeze acest drum. Căci la un moment dat auziră pe cineva apropiindu-se şi după mersul apăsat şi târât îşi dădură seama că era bătrânul Foxy. Asemenea lui Saul din Tars înainte de a se converti, sufla ameninţări şi blesteme, ca astfel să-i mai treacă plictiseala drumului. Bineînţeles că nu-i lipsea nici băutura, pentru că avea nevoie de ceva care să-1 consoleze. Din întâmplare Renard se opri în imediata

apropiere a băieţilor, care se ghemuiră sub un tufiş, tremurând ca varga. Auziră un dop scos dintr-o sticlă şi apoi nişte înghiţituri mari de băutură. Coniacul, cunoscut ca una dintre cele mai puternice şi dăunătoare băuturi, era bucuria sufletului său.
După ce îşi satisfăcu pofta, Foxy plecă mai departe; dar numai după ce paşii bătrânului nu se mai auziră în noapte, băieţii îndrăzniră să iasă din ascunzătoarea lor şi să-şi continue drumul spre tabăra ţiganilor.

capitolul 15

Se întoarce roata

n

k-/ E drept cuvânt se spune că toate, sau aproape
I toate popoarele migratoare sunt extrem de primitoare, iar aceşti ţigani francezi nu făceau excepţie de la regulă. Aveau o inimă bună, după cum lui Tad şi Phil li s-a dat să afle în curând.
Văzându-i sărmani, izgoniţi, fără adăpost, străini într-o ţară necunoscută, aceşti oameni nu i-au obosit cu prea multe întrebări, ci le-au făcut în schimb o primire călduroasă, promiţându-le că vor putea locui în comunitatea lor, atât timp cât vor dori.
Bătrânul Jacques cedă repede rugăminţii celor doi băieţi, spunând:
- Da, copiii mei, vă primim printre noi, dar trebuie să munciţi din greu. Nu suntem bogaţi, şi nune putem permite să ţinem oameni leneşi. Veţi lucra deci cot la cot cu noi, şi veţi fi una cu noi în toate lucrurile. Cu o condiţie însă. Va trebui să vă supuneţi legilor şi regulilor noastre, altfel veţi suferi pedeapsa pentru neascultare.
Băieţii au promis că vor fi ascultători. Oricum, regulile şi treburile pe care le aveau de făcut nu erau grele, iar băieţii le găseau chiar plăcute în comparaţie cu cele de la vechiul lor stăpân. Aşadar, luară hotărârea să fie supuşi, harnici şi săritori. Foarte curând deveniră pricepuţi în ceea ce făceau, aşa că ţiganii nu mai trebuiau să mai angajeze pe nimeni altcineva pentru a-i ajuta în treburile zilnice. Invăţară

să împletească coşuri, iar Phil, cu mâinile lui subţiri, era chiar priceput la aceasta. Mai făceau ghiveciuri pentru flori, cuiere de haine, mături din surcele şi cozi de mătură. De asemenea, meşteşugeau scaune, mobilă de bucătărie pentru oamenii săraci şi spoiau cazane. Phil se mai pricepea şi la confecţionarea pălăriilor pentru muncitorii din ferme. Câştigase ceva bani din vândutul acestora, bani pe care-i încredinţa cu mândrie mamei Sophia.
Pe de altă parte, Tad se dovedi a fi foarte util în muncile mai grele din tabără. Se îndeletnicea cu cioplitul lemnului şi căratul apei. Nu-i era greu să muncească pentru aceşti oameni care-i ajutaseră atât de mult în necazul şi sărăcia lor.
Băieţii îi rugară pe Jacques şi Sophie să nu fie puşi să rezolve lucruri care necesitau plecarea din tabără, căci o întâlnire cu Renard, Paul sau Jean le-ar fi pus în pericol libertatea şi chiar viaţa. Bătrânul cuplu ştia destule despre necazurile prin care cei doi băieţi trecuseră, aşa că se arătau acum protectivi şi miloşi faţă de ei, folosindu-i doar la muncile din interiorul taberei. După un timp, fiind ocupaţi mereu cu treburile pe care le aveau de făcut, băieţii reuşiră să uite de oamenii aceia răi, a căror amintire îi urmărise peste tot ca o fantomă.
Pentru un timp nu mai auziră nimic despre Mărie şi planurile ei; dar într-o zi Tad îi

auzi pe Sophie şi Jacques vorbind despre aceasta. Luară hotărârea ca următoarea zi să plece la St. Malo, şi să se instaleze pe un câmp aflat la o jumătate de milă distanţă de oraş.
- Când vom ajunge acolo, probabil că scrisoarea va fi sosit deja la poştă, spuse Sophie. Sperăm că Mărie va ajunge şi ea în curând cu unul din vasele de pasageri care se opresc în acest port.

într-adevăr, următoarea zi ţiganii cu tot alaiul lor treceau prin oraşul St. Malo. Nu se opriră însă până nu ajunseră pe islazul din marginea acestuia, unde nu deranjau şi nici nu erau deranjaţi de nimeni.
într-o zi Tad şi Phil le ajutau pe Sophie şi Pelagie să pregătească masa de prânz. Nu se întâmpla des să aibă carne la masă, dar astăzi unul din oamenii lor cumpărase de la un fermier un cocoş bătrân dar vânjos la un preţ de nimic, şi întreaga adunare era entuziasmată la gândul mesei copioase ce urma să fie pregătită.
Tad se apucă deja să-1 jumulească şi să-1 cureţe, iar Phil ajuta la spălatul morcovilor, la curăţatul cepelor şi cartofilor pentru *ragout depoulet*[13].
Jacques, împreună cu alţi doi oameni, era plecat în oraş. Trebuia să ajungă la poştă şi să facă nişte cumpărături. Restul bărbaţilor erau ocupaţi cu diferite treburi prin tabără. Zilele trecute fusese vânt şi ploaie, dar acum era o dimineaţă frumoasă, ce promitea în aerul proaspăt şi dulce o zi caldă de martie.
In timp ce lucrau, copiii povesteau ceva vesel. Din când în când se opreau din vorbit pentru a fredona o melodie englezească. Dintr-o dată, o voce se auzi în spatele lor:
- *Bonjour*[14]*,* copiii mei. V-am găsit, în sfârşit. A fost urât din partea voastră să fugiţi de bunul vostru stăpân, de sărmanul bătrân Renard care vă iubea aşa de mult!
Copiii se întoarseră în direcţia de unde venea vocea, îngrozit de frică, Tad aproape că scăpă cocoşul pe jumătate jumulit în foc, iar Phil răsturnă ligheanul de apă în care pusese legumele curăţate.
- O, dragii mei! continuă Renard rânjind, dar de ce v-aţi agitat aşa dintr-odată? De bucurie că v-aţi întâlnit din nou

[13] *„tocăniţă depui";*
[14] *„Bună ziua";*

cu dragul vostru stăpân, nu-i aşa? Sunt sigur că de asta. Ei bine, acum că ne-am întâlnit, veniţi cu mine şi totul va fi ca înainte, şi chiar mai bine. O, da, credeţi-mă, dragii mei, mult mai bine.
Paralizaţi de frică, băieţii nu reuşiră să scoată niciun sunet. Chiar în acel moment apărură Sophie şi Pelagie să vadă dacă ingredientele erau pregătite pentru a fi puse la fiert în ceaunul cel mare, care fusese deja umplut cu apă de râu. Când o văzu pe Sophie, Tad sări din locul lui şi căzu în genunchi înaintea ei, prinzând-o strâns de haină.
- O, dragă Mamă, bună Mamă, iată-1 pe acel om înspăimântător! strigă el. El este stăpânul despre care ţi-am povestit. Nu-1 lăsa să ne ia. Te rog, nu-1 lăsa să ne ducă iar cu el.
Phil nu reuşi să scoată niciun sunet, dar veni şi el lângă femeie şi, privind-o cu ochi rugători, aşteptă răspunsul ei.
Ea îşi puse mâna pe amândoi copiii cu dragoste şi, întorcându-se către Renard, spuse:
- Mi se pare că v-am mai văzut, domnule, nu-i aşa? Nu sunteţi cel care aţi venit la noi acum câteva zile când eram de partea cealaltă a oraşului St. Malo?

- Ba da, doamnă, eu sunt, răspunse Renard scoţându-şi pălăria din capul slinos şi făcând o plecăciune cu un aer de dispreţ.
- Şi aceştia sunt băieţii de care întrebaţi atunci? continuă Sophie.
- Da, doamnă, aceştia sunt.
- Deci sunteţi sigur, domnule?
- Da, doamnă, fără nicio îndoială. Ei sunt lumina ochilor mei. îi iubesc atât de mult pe aceşti *petits garcons*[15] -spuse Foxy rânjind - încât e imposibil să mă înşel.
[15] *„copilaşi";*

- Şi acum că i-aţi găsit, ce vreţi să faceţi, domnule? întrebă Mama Sophie.
-Doamnă, dumneata nu mă cunoşti, se înflăcăra Foxy. Dacă aţi şti ce e în inima mea, nu mi-aţi mai pune o astfel de întrebare. în marea mea dragoste, sunt gata să-i iert pe aceşti copii şi să-i las în continuare să lucreze pentru mine, chiar dacă ei au fost nerecunoscători şi nu au ştiut să aprecieze afecţiunea mea pentru ei.
- *Hein, monsieur! Eh bien!*[16] se auzi vocea stridentă a lui Pelagie, care până acum ascultase în tăcere, dar băieţii ce au de spus în legătură cu asta? Dumneata vrei să-i iei înapoi; întrebarea este: vor şi ei acelaşi lucru? Căci toată lumea ştie că într-o chestiune din asta trebuie ca amândouă părţile să fie de acord.
- Ai dreptate, Pelagie, spuse Sophie încet. Ce spuneţi, copii? Vocea i se înmuie, iar faţa îi deveni blajină şi duioasă când îi văzu pe copii agăţându-se de ea plini de frică şi groază: ce spuneţi, vreţi să mergeţi cu domnul Renard, vechiul vostru stăpân?
- Nu, nu, bună Mamă, niciodată! Niciodată! strigară amândoi copiii deodată.
Bătrâna Sophie se întoarse atunci din nou spre Foxy.
- Vedeţi domnule, copiii nu vor să se mai întoarcă la bunătatea dumneavoastră. Nu ne mai rămâne nimic de vorbit, aşa că vă urez o zi bună în continuare, domnule Renard.
Auzind aceasta, faţa lui Renard - până acum zâmbitoare - deveni neagră şi ameninţătoare.
- Dar tu nu ştii, ţigancă proastă, urlă el, că eu - Jules Renard - am drepturi asupra acestor copii? Şi ţi-o jur -baborniţă urâtă - că dacă nu mi-i dai chiar acum, voi chema

poliţia oraşului. Şi apoi, nu numai că va trebui să-mi daţi copiii, dar voi toţi veţi fi pedepsiţi pentru că i-aţi reţinut.
- Oh, domnule Renard, dacă veni vorba de asta, s-ar putea ca şi dumneata să ai ceva explicaţii de dat la poliţie, remarcă o voce puternică din spatele lui Foxy.
Bătrânul Jacques, împreună cu alţi doi oameni voinici - care erau nepoţii lui - apărură pe scenă.
- Ascultă, prietene; avem informaţii cum că tu şi alţi doi tovarăşi onorabili de-ai tăi aţi fost implicaţi într-un jaf, nu departe de aici. Le ştim numele amândurora. Unuia din ei îi ştim chiar şi adresa. Noi suntem oameni liniştiţi, domnule Renard, şi nu căutăm ceartă cu dumneavoastră; dar dacă ne mai ameninţaţi pe noi sau copii, nu vom ezita să mergem la poliţie. Cât despre modul în care i-aţi tratat pe copii - există o lege în Franţa care îi protejează, iar cei care le calcă drepturile sunt aspru pedepsiţi. Deci, vezi-ţi de treaba ta, om rău ce eşti; căci cum ţi-e numele aşa ţi-e şi năravul. Să nu mai necăjeşti copiii ăştia vreodată, sau ai să sfârşeşti în închisoare.
Cuvintele dure şi tranşante ale bătrânului ţigan îl speriară pe Renard, acesta ghemuindu-se şi făcându-se tot mai mic pe măsură ce Jacques îi vorbea. La urmă, se întoarse să plece, adăugând peste umăr:
- Prostii; n-ai putea să-mi faci vreun rău nici dacă ai vrea. Dar, bineînţeles, nu-i voi obliga pe copii să vină cu mine dacă ei nu vor aceasta. Deci poţi să-i ţii tu, dacă vrei.

îţi doresc noroc. Dar să ştii că într-o zi o să-ţi pară rău.
Apoi făcu o mică plecăciune, îşi puse pălăria pe cap, şi cu un rânjet batjocoritor pe buzele lui subţiri, îşi luă ziua bună de la ţigani şi plecă. Numai după ce nu-i mai văzură silueta pe drumul ce ducea în oraş, băieţii îndrăzniră să respire uşuraţi.

„Ajunge, domnule! Gata!";

capitolul 16

Tad îşi împietreşte inima

n

K-/ HIL, Phil, au sosit! Eu am ajuns primul pentru că I am fugit; dar ajung...
- Cine, Tad? întrebă Phil, care stătea la umbra căruţei lui Sophie, chinuindu-se să termine o pălărie mare.
- Cum cine? Mărie şi copilul!
- Serios? strigă Phil ridicându-se în picioare.
- Ştii că am plecat cu Tata Jacques în oraş azi dimineaţă, nu? Ei bine, am ajuns în port, iar băiatul din debarcader ne-a anunţat că pasagerii din vasul *Princess* coborâseră deja şi au în clădirea cu vama. Atunci Tata Jacques mi-a spus: „Fiica mea Mărie trebuia să ajungă cu *Princess.* Aşteaptă puţin aici până mă duc în clădirea vămii să văd dacă e acolo". Nu după mult timp, uşa clădirii se deschise şi apăru Mărie cu copilul în braţe. Micuţul crescuse aşa mult încât părea că poate merge singur pe picioare, aşa ca mine şi ca tine.
- Şi Mărie te-a văzut? îl întrebă Phil.
- Nu, mi-am întors capul într-o parte ca să nu-mi vadă faţa. Apoi Tata Jacques mă strigă şi-mi spuse: „Edouard, aleargă în tabără şi spune-i mamei că venim". Am luat-o la fugă imediat şi iată-mă aici.
- Şi ai anunţat-o pe Mama Sophie?

- Da. Pe dată s-au pus să prepare cafeaua. în Anglia se dă de obicei ceai în loc de cafea. O, Doamne, ce poftă mi-e de o ceaşcă de ceai ca acasă!
- Şi acum, spuse Phil aşezându-se şi apucându-se din nou de treabă, ce vrei să faci în legătură cu copilul?
- Nu ştiu; nu mă întreba, răspunse Tad pe jumătate trist, pe jumătate bucuros. Chiar nu ştiu ce să fac! Vreau să mă întorc în Anglia, dar nu pot face asta fără copil şi...
- Dar nu-1 vei fura, nu-i aşa, Tad? îl întrebă Phil pe un ton serios.
- Nu ştiu, răspunse Tad. Nu pot să promit nimic. E puţin probabil ca Mărie să-mi dea copilul de bună voie, acum că s-a obişnuit cu el şi-1 consideră al ei. Nu, Phil, nu cred că e greşit să-1 iau. Nu-i al ei. L-a furat; aşa că suntem chit.
- Mama mea obişnuia să spună că nu e bine să întorci rău pentru rău. Şi la urma urmei, nu Mărie l-a furat prima, ci tu.
- Dar niciodată nu m-am gândit să-1 fur de tot. Aveam de gând să-1 duc înapoi acasă după ce mă răzbunam faţă de mama lui.
- Ascultă-mă, Tad, spuse Phil; ai fost atât de bun şi iubitor cu mine până acum şi întotdeauna ai făcut ce te-am rugat să faci, chiar şi atunci când ţi-a fost greu. Acum te rog promite-mi, prietene drag, că nu vei face decât ceea ce e corect şi bine.
Phil îl privi pe Tad cu acei ochi rugători, cărora Tad nu le putu rezista niciodată până

acum. însă astăzi avea un duh de încăpăţânare. Impulsuri nebune îi dădeau târcoale din nou, iar gândul unei aventuri nesăbuite i se părea dulce. Influenţat de Phil, dar şi de necazurile prin care trecuse, Tad învăţase unele lecţii de viaţă, dar în multe lucruri era încă acelaşi Tad egoist. Nu, nu se va lăsa convins să facă o astfel de promisiune pentru că, dacă o va face, va trebui să se ţină

de ea şi apoi, singura lui şansă de a se întoarce în Anglia i-ar scăpa printre degete.
- Nu, Phil, spuse el. Nu-ţi fac o astfel de promisiune; n-am de unde să ştiu cum vor evolua lucrurile. Şi nu vreau să mă leg cu vreo promisiune nici de tine, nici de nimeni altcineva.
Oftând, Phil îşi întoarse capul într-o parte şi nu mai scoase niciun cuvânt.
Oricât de mult încercă Tad să amâne momentul în care Mărie îl va recunoaşte, acesta tot veni chiar în dimineaţa următoare. Mărie se plimba prin tabără împreună cu copilul care mergea în urma ei cu paşi mărunţi, când, deodată, îl întâlni pe Tad. Băiatul îşi plecă ochii în jos şi vru să-şi continue drumul, dar ea îl opri.
- Unde te-am mai văzut eu pe tine, copile? îl întrebă ea în franceză; dar dintr-o dată se schimbă la faţă. Luă copilul în braţe şi-1 ţinu strâns. Aha, acum îmi amintesc, adăugă ea; dar îmi pare imposibil.
Tad nu scoase nicio vorbă. Urmă un moment de tăcere care lui Tad i se păru o veşnicie.
- Eşti englez? începu femeia să-1 descoase.
- Da, doamnă, răspunse Tad.
- Ne-am mai întâlnit vreodată?
-Da, doamnă - atunci când mi-aţi furat frăţiorul, adică acest copil pe care îl ţineţi în braţe acum.
- Nu te cred, spuse Mărie, de data aceasta în engleză. Dacă ar fi fost fratele tău nu l-ai fi încredinţat unei străine ca mine, sau cel puţin ai fi venit mai repede să-1 iei.
- Ei bine, în primul rând este fratele meu vitreg, spuse Tad, iar în al doilea rând, de unde era să ştiu că veţi pleca? Păreaţi o femeie onestă şi am crezut că aşa şi sunteţi.
- Ştie cineva de aici că tu eşti băiatul de la care eu am... am...
- Nu, în afară prietenul meu Phil Bates. El ştie totul despre mine.
- Dar mama şi tatăl meu?
- Nu, ei nu ştiu nimic.
-Foarte bine atunci. Nu le spune nimic şi mă voi revanşa eu faţă de tine cumva, spuse Mărie. îmi iubesc copilul şi el mă iubeşte pe mine şi vreau să-1 cresc ca şi cum ar fi al meu. Mama lui mai trăieşte?
- Da, trăia acum şapte luni, răspunse Tad, şi presupun că n-a murit încă. Femeile ca dânsa trăiesc mult, adăugă băiatul cu dezgust.
- Dar tu... cum ai ajuns aici?
-E o poveste lungă, răspunse Tad pe un ton nu tocmai civilizat, iritat de atitudinea pe care femeia o avea faţă de el.
- Şi când pleci?
-Nu ştiu, doamnă, spuse Tad. Acum trebuie să mă întorc la treabă. Vorbind astfel, se întoarse şi i se alătură Mamei Sophia care avea nevoie de ajutor la frecatul oalelor şi tigăilor în râu.
hi noaptea aceea, Tad îi povesti lui Phil despre întâlnirea cu Mărie, după care adăugă:
- Vezi, Phil, ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla. O femeie ca dânsa cu niciun chip nu s-ar despărţi de copil; şi nu-1 voi putea avea decât dacă îl iau pur şi simplu şi plec. Ei

bine, ce mai zici acum când ai văzut că am avut dreptate?
-Eu rămân la vorbele mele. Nu-i bine să faci rău pentru ca să-ţi împlineşti dorinţele. înşelăciunea, minciuna, furtul sunt nelegiuiri şi, oricare ar fi motivul, cel ce le face va trebui mai devreme sau mai târziu să plătească.
- Iar începi! mormăi Tad.
84
85
POVESTEA LUI TAD
- Dragă Tad, nu te supăra. Eu vreau să te ajut. Te rog, lasă-mă să vorbesc cu Mărie; să-i spun povestea ta şi tot ce-ai avut de suferit din cauza copilului. Poate i se va face milă de tine şi îţi va da copilul, sau poate că te va lăsa chiar să mergi cu ea cu vaporul, atunci când va vrea să se întoarcă la soţul ei în Southampton. Mă laşi să-i...
- E în zadar, Phil! izbucni Tad. Dacă ai fi văzut cum vorbea despre copil, n-ai mai crede că ai putea să o faci să se răzgândească.
- Ei bine, stărui Phil, dacă nu va vrea să ne asculte, atunci am putea vorbi cu Tata Jacques şi Mama Sophia, poate ei ne vor asculta. Am greşit că nu le-am spus nimic atunci când i-am auzit vorbind despre scrisoarea trimisă de Mane. Dacă am fi făcut-o, şi dacă le-am fi spus povestea ta, poate ar fi fost de partea ta. Poate...
-Gata, gata, îl întrerupse Tad nerăbdător. Asta a trecut. Oricum nu mai avem ce face acum, aşa că hai să încheiem subiectul.
- Dacă Mărie nu va vrea să-ţi dea copilul aici, va fi nevoită să ţi—1 dea în Anglia. De ce nu-i scrii tatălui tău să-i spui data la care Mărie se va întoarce acasă? Spune-i că băieţelul e la ea, şi lasă-1 pe el să se ocupe de restul.
-Ce prostuţ eşti, Phil! Nu ăsta e scopul meu, se îmbufhă Tad. Eu nu vreau doar să duc copilul acasă, ci să mă întorc şi eu odată cu el. Dacă tata l-ar găsi, nu i-ar mai păsa câtuşi de puţin de mine; iar spurcata aia de mamă vitregă a mea s-ar bucura enorm dacă n-ar mai auzi nimic de mine. înţelegi că dacă se întâmplă asta, s-ar putea să rămân toată viaţa aici? De aceea trebuie să duc eu însumi copilul acasă.
-Asta e o idee bună, dar numai dacă Mărie îţi dă copilul de bună voie, spuse Phil. Dar Tad, dragă, nu fă nimic de care să-ţi pară rău pe urmă. Aminteşte-ţi de alegerile pe care le-ai făcut până acum. Mi-ai spus că întotdeauna ai ales
86
TAD ÎŞI ÎMPIETREŞTE INIMA
calea care ţi se părea mai uşoară şi mai plăcută iar acum îţi pare rău pentru că ai văzut că n-a dus la nimic bun. Dar atunci când am luat hotărârea de a nu face rău, Dumnezeu ne-a ajutat să scăpăm din gheara lui Foxy. Dragul meu Tad, Dumnezeu ne vine întotdeauna în ajutor atunci când vede că facem binele, dar nu ne putem aştepta să ne ajute când facem răul.
- Nu îmi mai ţine predici, Phil! se răsti Tad. Dacă tu erai preotul iar eu ascultătorul ţintuit în bancă, trebuia să te ascult, căci n-aveam încotro; dar nici una nici alta nu-s adevărate, aşa că taci odată din gură. Copilul este fratele meu vitreg, nu al tău; nu ţi 1-a furat ţie, nu-i aşa? Aşa că nu-i treaba ta. Voi face cum vreau eu, aşa voi face.
Tad nu-i mai vorbise niciodată aşa de aspru prietenului său, iar conştiinţa şi inima îl mustrară chiar în timp ce rostea acele cuvinte. Văzu cum Phil îşi plecă deodată capul iar obrajii i se înroşiră apoi deveniră palizi din nou; i se păru chiar că-1 auzi suspinând atunci când micuţul se întoarse fără să mai spună vreun cuvânt.
Cu toate acestea, îşi împietri inima precum Faraon din vechime: „Şi ce dacă suferă un pic? Să se înveţe minte să nu se mai bage în treburile altora." Se duse apoi şi priponi caii pentru noapte, hi acea zi, cei doi prieteni nu şi-au mai vorbit şi nici nu s-au mai văzut.

capitolul 17

CU PICIORUL ÎN ŢEPUŞ

Cu piciorul în ţepuş

U cât trecea timpul, cu atât ideea prostească de a fugi cu copilul se înrădăcina mai mult în mintea lui Tad. Odată luată decizia, nu-i mai rămânea acum decât saşi plănuiască fuga. în dorinţa lui arzătoare de a se întoarce în Anglia împreună cu copilul — căci numai aşa putea să aibă parte de o primire călduroasă din partea mamei lui vitrege -Tad pierdu din vedere caracterul nesăbuit şi nebunesc al unei astfel de acţiuni. Hotărâse nici să nu se gândească la pericolele şi problemele care ar putea apărea. Se încăpăţâna într-atât să-şi ducă planul la împlinire, încât nu-i mai păsa de nimic altceva; era pregătit chiar să se despartă de Phil, dacă acesta nu l-ar fi urmat în nebunia lui.

Am putea spune că necazurile prin care trecuseră băieţii împreună îi înmuiară puţin inima lui Tad şi-i înfrumuseţară caracterul. Dar marea schimbare, aceea care face toate lucrurile noi, nu avusese încă loc. II caracteriza încă egoismul şi avea nevoie de o lecţie mai dură decât toate celelalte pentru ca altarul acestui idol să fie dărâmat şi sceptrul lui să fie rupt. Din ziua în care Tad i-a vorbit urât lui Phil când acesta încerca să-1 întoarcă din calea lui rea, Phil nu mai aduse în discuţie acest subiect; dar faţa i se posomorî, iar inima i se întrista pentru că îl iubea mult pe Tad, iar înstrăinarea dintre ei îl durea cumplit. îşi făcea griji pentru prietenul său, căci după privirea gânditoare şi tulburată pe care o avea, îşi dădea seama că nu renunţase la ideea lui, ci

căuta o cale să o pună în aplicare. Phil stătea în cumpănă, neştiind ce să facă. Nu voia să-şi pârască prietenul lui Mărie. Să le spună lui Jacques şi Sophie i se părea o idee şi mai proastă. Era ca prins în menghină între a fi neloial faţă de Tad pe de o parte, sau faţă de prietenii lui, pe de alta. Aceste gânduri îl chinuiau; povara pe care trebuia să o poarte era prea grea pentru un copil de vârsta lui. Singura lui speranţă era că Mărie va pleca în curând, nelăsându-i lui Tad şansa de a-1 mai răpi pe Victor, aşa cum îl numea Mama Sophie pe

micuţ.

într-o dimineaţă, o săptămână mai târziu, Mărie primi o scrisoare de la soţul ei în care acesta o anunţa de intenţiile sale de a veni să o ia acasă. îi spuse că urma să vină cu barca unui prieten de-al său şi că spera să ajungă în St. Malo în scurt timp. Intenţiona să petreacă o zi sau două cu socrii lui, după care, împreună cu soţia şi copilul să se întoarcă în Anglia cu aceeaşi barcă cu care venise.

- Trebuie să merg să mă întâlnesc cu soţul meu în noaptea asta, mamă, anunţă Mărie două zile mai târziu. Barca lui trebuie să fi ajuns deja.
- Voi merge şi eu cu tine, răspunse Sophie. Vii şi tu, Jacques?
- Bineînţeles, răspunse bătrânul.
- Iei şi copilul cu tine, Mărie? întrebă Sophie.
-Nu, mamă, nu cred că e o idee prea bună. Zilele acestea micuţul Victor a fost cam bolnav şi apatic, şi mă tem că aerul rece al nopţii nu-i va face bine. îl voi culca înainte de plecare; sper să doarmă ca să nu-mi simtă lipsa.
- Pelagie va avea grijă de el, dacă se va trezi cumva; dar nu cred c-o să se trezească.

Phil nu auzise această discuţie, dar se întâmplă ca Tad să fie prin apropiere şi să audă fiecare cuvânt. „Acum e şansa

mea", îşi spuse în sinea lui. „în sfârşit soarta îmi surâde. Dar nu-i voi spune nimic lui Phil; el ar strica totul".
Din momentul în care Tad începu să-şi plănuiască fuga, se hotărî să strângă nişte bani. Astfel, când mergea în oraş cu Jacques, mai câştiga câte un bănuţ păzind caii oamenilor, cărând cutii şi pachete de la debarcader, sau împlinind alte sarcini. Jacques îi dădu voie să păstreze banii aceştia pentru el, iar acum avea aproape un franc şi douăzeci şi cinci de centime, adică aproape un şiling. La masa de prânz ceru o porţie dublă de pâine pe care o înghesui în buzunarul de la haină. Aceasta a fost toată pregătirea pe care o făcu pentru călătoria ce-i stătea înainte; se aruncă înainte orbeşte, fără să se gândească, în încăpăţânarea lui, că nu era înţelept să plece aşa de slab echipat la un drum atât de lung.
Toate păreau să meargă ca pe roate pentru Tad căci, odată cu lăsarea serii, Phil fu chemat să însoţească pe unul din oamenii din tabără într-un mic sat din apropiere ca să vândă coşuri, iar Pelagie era ocupată cu pregătirea mâncării. Acum începeau să iasă ierburile, şi nimeni nu ştia mai bine ca ea care dintre ele dădeau gust bun mâncării şi care nu.
-Eduard, îi spuse aceasta lui Tad, care îşi căuta treabă prin apropiere aşteptând momentul prielnic. Intră în căruţa lui Mărie şi ai grijă de copil. Dacă începe să se agite, ia-1 în braţe şi leagănă-1 până se linişteşte. N-am nevoie de ajutorul tău aici, aşa că poţi să stai cu el cât vrei. Hai, du-te; voi fi liniştită dacă ştiu că eşti tu cu el.
încercând să-şi ascundă bucuria, Tad urcă în căruţă. Aici, la lumina slabă a unei lămpi care atârna pe plafonul căruţei, micuţul lui frate dormea profund. Tad îl privi pentru câteva momente.
Obrajii micuţului erau vineţii iar respiraţia lui era grea şi neregulată. „E bine oare să-1 iau acum când e bolnav?" gândi Tad; dar din nou dorinţa lui aprinsă înăbuşi strigătul

conştiinţei. „Acum ori niciodată," şopti el, şi, hotărât să-şi ducă planul la îndeplinire, căută o învelitoare pentru copil. Văzu atârnat într-un cui pardesiul larg de culoare neagră al lui Mane. îl dădu jos, apoi luă copilul în braţe şi-1 înfofoli în mantaua mamei sale, acoperindu-i până şi faţa. în urmă, coborî din căruţă uitându-se cu băgare de seamă în jur ca să nu fie văzut de cineva. Era pe înserat, iar între el şi Pelagie mai era o căruţă. Acestea îl feriră de ochii femeii. Restul oamenilor erau împrăştiaţi prin diferite locuri. Nu era nimeni în apropiere, în afară de Pelagie, care era ocupată cu pregătirea mâncării.
Din câţiva paşi ajunse la drum. Aici se opri o clipă la adăpostul unor tufişuri şi se uită într-o parte şi-n alta, dar nu văzu pe nimeni. „De-acum, către GranviUe şi Anglia!" îşi spuse el şi, strângând copilul mai tare în braţe, porni la drum în direcţia opusă oraşului St. Malo. Avea de făcut o călătorie lungă; GranviUe era la o depărtare de şaisprezece mile.
Nu ştia încă ce va face când va ajunge acolo, dar spera să-1 găsească pe Jeremiah Jackson cu vasul lui, *Stormy Petrei,* cu care va putea să ajungă pe gratis în Southampton. Nu ştia însă cât de des ajungea Jeremiah în GranviUe şi se aştepta să fie nevoit să aştepte ceva vreme. Dar cu ce urmau să trăiască el şi copilul în timpul acesta, nu se gândise deloc, căci încăpăţânarea îl face pe om neprevăzător şi neglijent în ceea ce priveşte problemele care ar putea apărea într-o călătorie.
Foarte curând Tad avea să afle că Victor era acum mult mai greu decât fusese în acea duminică în care plecase de acasă, aşa că, la puţin timp după ce porni la drum, fu nevoit să încetinească pasul. Spre mulţumirea lui Tad, întunericul se lăsase deplin peste drum ascunzând această ultimă faptă rea a băiatului. Acum, că era în afara

oricărui pericol, Tad se mai linişti şi începu să cugete la ce făcuse;

simţea acum că fapta lui era într-adevăr rea. Târâindu-şi picioarele de greutatea copilului care acum era răpit a treia oară, începu să-şi dea seama în ce se băgase şi ce preţ mare plătise pentru a-şi împlini planul.
Ii apăru în minte faţa blândă şi sinceră a micuţului Phil, pe care îl părăsise fără niciun cuvânt. îşi aminti apoi privirea îndurerată care-i apăru pe chip atunci când îi vorbise cu asprime, ochii melancolici, buzele strânse. Da, îl pierduse pe Phil, pe cel care îl iubise atât de mult şi care suferise alături de el. Şi apoi mai erau Mama Sophie şi Tata Jacques. Cum le răsplătise pentru bunătatea lor? Da, îi pierduse şi pe ei. Toţi aceşti prieteni... se meritase oare? Deşi ei îi făcuseră bine, el le întoarse binele cu rău. Este adevărat, îşi împlinise dorinţa, dar nimeni nu ştia dacă totul se va termina cu bine.
Necazurile nu întârziară să apară. Obosise şi flămânzise atât de tare încât trebui să se oprească din mers pentru a se odihni puţin şi pentru a mânca bucăţica de pâine din buzunar. Ceea ce era mai grav, copilul începu să plângă cu o voce răguşită care-1 sperie pe Tad; şi mai erau încă nouă mile până în Granville.
Dacă nu ar fi fost condus de un duh de mândrie, cu siguranţă că băiatul s-ar fi întors în tabără; dar îşi spunea că nu ar putea să dea ochii cu prietenii săi şi să le mărturisească greşeala lui. Nu, trebuia să meargă mai departe, chiar dacă asta însemna despărţirea de cei care îl iubiseră.
Phil merse toată noaptea. De abia înspre dimineaţă fu luat într-o căruţă care mergea la piaţă în Granville. Extenuat şi deprimat, el şi micuţul care acum dormea liniştit, erau conduşi înspre oraş.
- Copilul ăsta îmi pare bolnav, spuse el privind faţa roşie a copilului rezemată pe umerii lui. Asta îmi mai lipsea!

-Mai bine l-ai duce la un doctor, spuse cel ce conducea căruţa. Este pe strada asta unul care e foarte bun cu oamenii săraci; sunt sigur că n-o să-ţi ia niciun ban.
- Mă duc, atunci. Mulţumesc, spuse în continuare Tad.
Omul îl lăsă la uşa doctorului. Chiar dacă era devreme, un număr mare de oameni aşteptau să fie consultaţi, aşa că a durat ceva timp până a venit şi rândul lui Tad. Doctorul 1-a dezbrăcat şi 1-a examinat pe copilaş.
-Domnule doctor, întrebă Tad, puteţi să-mi spuneţi dacă se va face bine, pentru că vreau să-1 duc în Anglia zilele acestea?
Doctorul îl privi stupefiat.
- în Anglia? repetă el. Nu, băiete, copilul trebuie dus de urgenţă la spitalul din Granville. Micuţul este foarte bolnav. Are pneumonie; nu ştiu dacă va supravieţui.

capitolul 18

Saluat de Jeremiah

C. E mă fac? Intr-o situaţie mai rea ca acum n-am fost niciodată", gândea Tad, ieşind cu paşi înceţi din spitalul în care îşi lăsase frăţiorul. „Am fugit pe ascuns din tabăra ţiganilor şi am mers toată noaptea. Tot drumul am cărat un copil bolnav în braţe. I-am părăsit pe Phil şi ceilalţi prieteni; şi, la urma urmei, pentru ce toate astea? Pentru ca acum să hoinăresc pe străzi şi să cerşesc o bucată de pâine, aşteptând ca Victor să se facă bine? Şi apoi, dacă moare cumva, atunci - adio întoarcere acasă.

Ghinionul se ţine scai de mine. Nu sunt în stare să fac nimic bun, nimic!" în acea noapte dormi sub o barcă veche de pe ţărmul mării care fusese întoarsă cu susul în jos pentru a fi reparată.
Următoarea dimineaţă Tad se trezi cu sentimentul că nu se găsea sub soare copil mai necăjit ca el; înfrigurat, înfometat, cu conştiinţa încărcată şi inima grea. După ce-şi cumpără o pâine care trebuia să fie mâncarea lui pe toată ziua, se îndreptă spre debarcader. Nu era un loc necunoscut lui, căci aici îl întâlnise pentru prima dată pe Renard. Dar acum, în timp ce-1 căuta cu privirea în mulţimea de vase şi de oameni care încărcau şi descărcau diferite bunuri, Tad nu experimentă niciun sentiment de frică. Necazurile pe care acest stăpân fioros i le pricinuise, păreau acum atât de departe... aproape că le uitase, mai ales că acum avea alte probleme pe cap.

SALVAT DE JEREMIAH

Tad era atât de absorbit în gândurile lui încât sări ca ars atunci când o mână îi prinse braţul ca într-un cleşte şi o voce pe care o cunoştea şi o ura din tot sufletul, îi şopti în ureche:
-Aha, *bonjour,* dragul meu! în sfârşit te-am găsit, spuse Renard, în timp ce un rânjet triumfător îi făcu faţa mai urâtă şi mai respingătoare ca niciodată. Tad făcu un pas înapoi ca şi cum s-ar feri de vreo reptilă veninoasă. Amintirea suferinţelor îndurate de el şi Phil din cauza acestui om îl năpădi cu atâta putere, încât rămase ţintuit locului, fără să poată scoate vreun sunet.
-Ia te uită, chicoti Foxy; să vezi şi să nu crezi! Băiatul ăsta se bucură atât de mult să mă vadă încât şi-a înghiţit limba.
-Nu-i adevărat! Nu mă bucur deloc! îşi recapătă glasul Tad. Ştii foarte bine că nu-i adevărat. Te urăsc! Dă-mi drumul! strigă el încercând să scape din strânsoarea lui Foxy. - Măi, măi, dar acest copil drag sufletului meu e cam obraznic! oftă Renard, strângându-i braţul şi mai tare. Vino cu mine, prietene; va trebui să te educ din nou în şcoala mea. Se pare că ai avut parte de o vacanţă prea lungă; e timpul să te apuci de treabă. Şi luând direcţia oraşului, bătrânul Foxy apucă băiatul şi începu să-1 târâie prin mulţime.
Degeaba încercă Tad din răsputeri să se elibereze din strânsoare bătrânului; era precum o gâză în pânza păianjenului. Nimeni din cei care treceau pe acolo nu-1 băga în seamă. Nu era nimic neobişnuit să vezi aici o încăierare sau chiar o luptă, aşa că nimeni nu interveni; Tad îşi pierduse orice speranţă de scăpare când, dintr-odată, văzu ceva ce-i dădu putere şi curaj.
Acolo, pe puntea unui vas mic tras aproape de debarcader, zări ca prin vis un om cu privire blândă şi sinceră, cu faţa bătută de vânt şi cu o claie de păr roşu în cap.

POVESTEA LUI TAD

-Oh, căpitane Jackson! ţipă băiatul, salvează-mă, salvează-mă! Foxy m-a prins din nou! Şi îi făcea disperat semne cu mâna liberă.
Jeremiah coborî din navă şi îl întâlni pe Renard faţă în faţă.
- Ce se întâmplă aici? Care e problema? întrebă el.
- Problema este, domnule Jeremiah, răspunse Renard cu glas mieros, că acest băieţel a fugit de la bunul lui stăpân, iar acum s-a întors şi totul e bine acum.
- Niciodată, niciodată! ţipă Tad; vă rog, nu-1 credeţi, domnule căpitan. Este cel mai mincinos om pe care l-am cunoscut vreodată. Vă rog, domnule, uitaţi-vă la mine; nu vă amintiţi de mine? M-aţi găsit în largul mării într-o barcă fără vâsle, m-aţi luat cu dumneavoastră şi aţi fost atât de bun cu mine. M-aţi sfătuit să mă întorc cu

dumneavoastră în Anglia. Aproape mă hotărâsem să fac aşa când bătrânul Foxy a venit împreună cu Phil Bates şi m-a convins să merg cu el. După aceea, eu şi prietenul meu am fost bătuţi şi lăsaţi flămânzi, iar apoi, cel mai rău din toate am fost puşi să...
-Ţine-ţi gura, Eduard! îi şopti Renard în ureche, smucindu-1 violent. Dacă mai scoţi o vorbă, te omor.
-îmi amintesc foarte bine de tine, Teddie Poole, spuse Jeremiah. Aşadar, nu vrei să te întorci la vechiul tău stăpân?
-Nu, domnule, deloc! strigă Tad. Salvează-mă de el! Te rog, salvează-mă, căpitane!
Jeremiah Jackson se întoarse din nou spre Renard. Faţa lui, de obicei veselă şi luminoasă, era acum serioasă şi gravă.
- Dă-i drumul copilului, Renard! spuse el. -De ce să-i dau drumul, domnule Jeremiah? întrebă Foxy. N-aveţi niciun drept să-mi spuneţi ce să fac şi ce nu.

-Nu căuta ceartă cu mine, om de nimic ce eşti! îi replică scurt Jeremiah. Lasă copilul să plece, altfel voi spune lumii ce ştiu despre tine. Ce ar spune oamenii din Granville dacă ar afla că...
- Gata, gata! Tăceţi, domnule Jeremiah, bunul meu prieten, vă rog tăceţi! şopti Renard uitându-se în jur să vadă dacă auzise cineva spusele lui Jackson. Făceam şi eu o mică glumă; vă rog, nu mai spuneţi nimic. Sunt bucuros să fac ce-mi spuneţi, şi dacă doriţi să-i dau drumul copilului, poftim, îi dau drumul fără nicio părere de rău. Să ai o zi bună, Eduard. Şi dumneata la fel, domnule Jeremiah. După ce dădu drumul băiatului, bătrânul îşi scoase pălăria, făcu o mică plecăciune în semn de salut, apoi dispăru în mulţime.

capitolul 19

Loialitatea lui Phil

UINO în cabina mea. Vreau să-mi povesteşti ce-ai făcut de când ai părăsit *Stormy Petrei* şi ai plecat cu omul acela mârşav; spunând aceasta, căpitanul arătă înspre silueta îndepărtată a lui Renard.
Tad îl urmă pe căpitan în cabina acestuia, şi acolo, în timp ce înfuleca ceea ce îi fusese pus înainte, îşi spuse povestea, exact aşa cum era; tot adevărul, fără să-i ascundă nimic. Era o uşurare pentru el să-şi elibereze inima de o povară ce îl durea prea tare; căuta, în acelaşi timp, un sfat şi-un ajutor în situaţia complicată în care era.
- Vrei să ştii ce cred eu că ar trebui să faci? îl întrebă Jeremiah după ce Tad termină de vorbit.
- Da, domnule, şi de data asta, promit să fac aşa cum ziceţi, răspunse Tad cu glas stins. De când am fugit de acasă am tot ales să fac ceea ce îmi părea mai uşor şi mai plăcut şi de fiecare dată am călcat în ţepuşe, aşa cum mi-aţi spus. Vedeţi, domnule, n-am uitat vorba dumneavoastră.
- Ei bine, Teddie Poole, situaţia în care eşti nu e una prea roz. Sfatul meu este să-i scrii o scrisoare lui Mane şi să o anunţi că băieţelul e în spital şi, de asemenea, să-i scrii lui Phil şi să-i ceri iertare pentru ce ai făcut. Apoi...
- Spuneţi-mi, vă rog, aceasta este *Stormy Petrei?* Ştiţi cumva unde îl pot găsi pe căpitanul Jeremiah Jackson? se auzi afară o voce suavă de copil.

-O, Doamne, ăsta-i Phil! Sunt sigur! strigă Tad. îi cunosc vocea dintr-o mie. Sărind din locul lui, alergă înspre punte şi nu se opri până nu ajunse în braţele lui Phil.

- O, Phil, dragă Phil, eşti chiar tu? Vei putea vreodată să mă ierţi că am fost aşa de rău? îi vorbi Tad cu glasul frânt.
- Linişteşte-te, dragul meu prieten; ştiu că ispita a fost mare pentru tine. Eu te-am iertat deja, fii sigur de asta.
- Dar cum m-ai găsit? îl întrebă Tad.
- Păi, ştiam ce plănuiseşi încă de când eram împreună, aşa că am venit direct aici în Granville cu o căruţă, şi apoi aici în debarcader să caut nava *Stormy Petrei,* ştiind că şi tu eşti în căutarea ei. Dar Tad, continuă Phil, unde este micuţul Victor? Este în cabină? Mărie e aici, disperată de pierderea copilului.
Tad îşi plecă atunci capul.
- E foarte bolnav, Phil. A trebuit să-1 duc la spital; are o pneumonie urâtă, mă tem că e grav.
Când auzi aceasta, Phil coborî din barcă şi se duse să-i dea vestea lui Mărie, căci aceasta ardea de nerăbdare să audă ceva despre copil. Ochii ei negri se umplură de lacrimi. Nu spuse nimic; doar îl privi pe Tad cu reproş, apoi se întoarse şi porni înspre spitalul în care era internat copilul.
Cu tristeţe în ochi, Tad o privea îndepărtându-se, când, deodată, o văzu pe Mama Sophie, venind încet înspre el. Coborî imediat din barcă şi alergă spre ea.
- Mamă Sophie, spuse el printre lacrimi, nu există pe lumea asta băiat mai rău şi mai nerecunoscător ca mine. Voi aţi fost atât de buni cu mine, iar eu v-am răsplătit binele cu rău. îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Eu...
-Dacă îţi pare rău pentru ce ai făcut, eu te iert, copilul meu. Dar spune-mi, Eduard, unde este micuţul Victor?
- E în spital; viaţa lui e în pericol, dragă Mamă.

-Biata mea Mărie! oftă bătrâna; îl iubeşte atât de mult pe Victor încât ar suferi îngrozitor dacă acesta ar muri. Şi chiar dacă se face bine, îi va fi foarte greu să se despartă de el.
Uimit de aceste cuvinte, Tad se întoarse către Phil, care-1 urmase când ieşi în întâmpinarea femeii.
- Să se despartă de el dacă se va face bine? Ce înseamnă asta, Phil?
- Ei bine, le-am spus lui Jacques, Sophie şi Mărie povestea ta, răspunse Phil. Acum ştiu tot adevărul despre tine şi copil. La început Mărie nu a fost de acord să-ţi dea copilul înapoi în caz că te va găsi, dar în cele din urmă, părinţii ei au convins-o să accepte. Deci dacă se însănătoşeşte, tu, copilul şi Mărie veţi pleca în Anglia împreună.
Pentru câteva momente, Tad nu scoase niciun cuvânt.
- Deci dacă v-aş fi spus adevărul de la început, aşa cum mi-ai sugerat tu, Phil, aş fi putut avea copilul fără să fi trebuit să-1 mai răpesc; şi poate nu ar mai fi fost acum bolnav.
Phil nu dădu niciun răspuns. Ce putea să mai spună?
-Ce prost am fost, Phil, continuă Tad. Căpitanul Jackson avu dreptate în legătură cu călcatul în ţepuş. M-am chinuit atât de mult, nu doar pe mine, ci şi pe alţii, şi uite unde am ajuns. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă alegeam calea dreaptă.
- Dar acum, Eduard, interveni Mama Sophie, care nu înţelesese nimic din ce vorbiseră cei doi din cauză că nu ştia engleză, ce ai de gând să faci? Vei pleca împreună cu prietenul tău, căpitanul, sau...
- O, nu, nu, dragă Mamă, răspunse Tad, nu voi pleca până când copilul nu se însănătoşeşte, ca să-1 pot lua cu mine. N-aş putea să mă întorc acasă fără el, înţelegi, nu-i aşa?

-Teddie Poole, vino aici! îl strigă Jeremiah de pe puntea bărcii sale. Vreau să-ţi spun ceva!

Tad se îndreptă înspre căpitan.
- Vrei să mergi acasă cu noi acum sau ai prefera să mă aştepţi? Asta va dura cam trei săptămâni, dacă totul decurge conform planului. Vă pot lua atunci, dacă vrei. Nu, nu-mi mulţumi, copilul meu! adăugă căpitanul când Tad îşi exprimă mulţumirea după ce acceptă a doua ofertă, nu e nevoie să faci asta. E datoria mea de om şi creştin, şi mă bucur să fiu de ajutor. Apoi, lăudat fie Dumnezeu, barca îmi aparţine; nu trebuie să cer permisiunea nimănui ca să vă pot lua.

capitolul 20

Cp i log

ZILELE treceau încet. Mărie se ducea în fiecare zi la spital, dar niciodată nu aducea veşti bune despre starea în care se afla micuţul.
-Dacă nu-1 ţineai afară toată noaptea, în aerul acela rece şi umed, Victor nu ar fi în spital acum, îi reproşa ea lui Tad. Dar acum, din cauza încăpăţânării tale, acest copilaş drag va muri. Nu meriţi să te numeşti fratele lui.
Tad primea reproşurile lui Mărie fără să comenteze. Le merita din plin, aşa că nu încerca niciodată să se scuze sau să se apere. Se pocăise de păcatul său, dar acum suporta consecinţele acestuia. Aşadar, asculta în tăcere reproşurile tăioase ale femeii, pornite dintr-o inimă frântă. La un moment dat, doctorii constatară că viaţa micuţului atârna de un fir de aţă, iar şansele de a-şi reveni erau foarte mici. Când Mărie aduse această veste acasă, Tad simţi că paharul pedepsei lui Dumnezeu era prea plin pentru el.
Dacă băieţelul va muri, Tad se va simţi toată viaţa ca un criminal şi va fi nevoit să pribegească prin lume marcat cu semnul lui Cain.
în seara acelei zile, Phil îl găsi stând singur într-un colţ, tulburat şi cu inima grea.
- Nu mai pot să suport, Phil, spuse el printre suspine, ar fi groaznic pentru mine ca Victor să moară, iar eu să rămân în viaţă. Pe mine nimeni nu mă iubeşte; nimănui nu-i pasă de mine.

EPILOG

Phil se aşeză lângă prietenul său şi îşi trecu mâna pe după gâtul acestuia. Simţea că acum vorbele nu mai aveau niciun efect asupra lui Tad. Ştia însă că pentru orice inimă împovărată există alinare în Dumnezeu; o experimentase el însuşi de atâtea ori când fusese trist şi apăsat.
Locul în care stăteau băieţii era tăcut şi ferit de privirile oamenilor. Seara se lăsa încet peste pământ, ca o umbră deasă. Phil îngenunche lângă prietenul său, păstrându-şi braţul în jurul gâtului acestuia, apoi începu să se roage fierbinte Celui care, cu un singur cuvânt, vindecase atâţia bolnavi, înviase morţi şi iertase păcatele celor rătăciţi. Mijloci la Dumnezeu cu suspine negrăite pentru copilul care se zbătea acum între viaţă şi moarte, pentru iertarea greşelilor făcute în trecut, pentru ajutor în slăbiciuni, putere de a face ceea ce este drept oricare ar fi urmările. Rugăciunea fierbinte a lui Phil îi străpunse inima lui Tad şi-1 făcu să simtă prezenţa lui Dumnezeu chiar în acel loc. îşi aduse aminte cuvinte demult uitate: „Cu adevărat, Dumnezeu este în locul acesta, şi eu n-am ştiut".[17]
Copleşit de uimire, Tad îşi împreună mâinile şi-şi ridică ochii înlăcrimaţi către cer. Pe

de o parte se temea de ceea ce urma să se întâmple, pe de alta ar fi vrut totuşi să vadă un semn vizibil pe cerul întunecat ca răspuns la cererea făcută de prietenul său. Vocea dulce şi încărcată de suspine a lui Phil răzbătu încă o dată liniştea serii. Rugăciunea lui era atât de cutremurătoare, şi totuşi atât de simplă: „Domnul meu, Tu ştii mai bine ca noi ce vrem să-Ţi cerem. Ascultă-ne rugăciunea; Tu poţi şi vrei să o faci, căci aşa ne-ai promis prin cuvântul Tău. Te rog dăruieşte-ne pacea. în numele Tău ne-am rugat, amin."

[17] Genesa 28:16.

103

POVESTEA LUI TAD

Apoi se lăsă liniştea; amândoi băieţii simţeau că pământul pe care îngenuncheaseră era sfânt şi niciunul nu îndrăzni să scoată vreun sunet. Ţinându-se de mână şi stând mai apropiaţi unul de altul decât fuseseră vreodată, băieţii se întoarseră în tabără. Văzând tristeţea şi tulburarea în care se zbătea Mărie, şefa secţiei de pediatrie din spital o lăsase să stea cu copilul ei oricât de mult ar fi vrut. Prin urmare, femeia nu se grăbea să plece acasă. Când băieţii ajunseră în tabără, aflară că ea nu venise încă de la spital.

Aşezaţi pe iarba scurtă, aşteptau cu sufletul la gură veştile pe care Mărie urma să le aducă. Niciunul din ei nu era în stare să scoată vreo vorbă. Tad se tot apleca înainte în speranţa că o va zări pe Mărie întorcându-se acasă. Phil stătea culcat pe pământ, cu faţa în sus şi ochii închişi. Dintr-odată sări în picioare; în lumina lunii, ochii îi radiau de bucurie şi un zâmbet minunat îi înflori pe buze.

-Ne-a ascultat, Tad! Ne-a ascultat! şopti băiatul. Copilul e bine! Auzi! se întoarse el dintr-odată, vine Mărie!

Tad ciuli urechile şi auzi paşi grăbiţi pe alee. Era Mărie, iar felul în care mergea părea să prevestească ceva bun. Amândoi copiii săriră în picioare şi alergară spre ea.

- E bine, mulţumesc lui Dumnezeu, strigă femeia când îi văzu pe băieţi; doctorii spun că va trăi. în timp ce copiii săreau în sus de bucurie şi-I dădeau slavă lui Dumnezeu pentru minunea făcută, Mărie se îndreptă spre căruţa părinţilor ei ca să le dea vestea cea bună.

De obicei copiii se recuperează mai repede decât adulţii, iar copilul adoptat al lui Mărie nu făcu excepţie. Când *Stormy Petrei* se întoarse în Granville, micuţul putea deja să stea ore întregi la soare, fără ca acesta să-i facă rău în vreun fel. Era în stare deci să suporte o călătorie pe mare până în Anglia.

104

EPILOG

Jacques şi Sophie ar fi fost bucuroşi să-1 ţină pe Phil cu ei pentru totdeauna, căci purtarea frumoasă şi lipsită de egoism a acestuia îi făcuse pe bătrâni să-1 îndrăgească din toată inima. Dar cei doi prieteni nu voiau cu niciun chip să se despartă. în plus, Jeremiah Jackson le promisese băieţilor că le va oferi un loc de dormit pe vasul lui dacă, odată întorşi în Anglia, aceştia nu ar fi găsit un loc unde să stea.

Aşadar, într-o după-amiază frumoasă de primăvară, Mărie şi copilul, Tad şi Phil îşi luară rămas bun de la ţiganii care fuseseră atât de buni cu ei. Vântul era favorabil aşa că, în momentul în care soarele însângerat coborî înspre apus, vasul porni la drum.

Soţul lui Mărie se întorsese în Anglia cu două săptămâni în urmă. Nu putuse să aştepte până la refacerea totală a copilului, ca să meargă împreună cu familia lui. Au trimis scrisoare lui James Poole la adresa pe care o ştia Tad, de unde această fu trimisă mai departe la casa la care familia Poole se mutase între timp, lângă Southampton. Tatăl lui Tad le trimise răspunsul imediat, promiţându-le că-i va aştepta la sosire.

La început Mărie intenţionase să conducă copilul până la noua lui casă, împreună cu Tad. Dar când află că James Poole urma să vină după copii, îşi dădu seama că era periculos să facă acest lucru. îşi aminti de acea duminică de neuitat în care plecase cu copilul, expunându-se astfel unui mare pericol, căci legea din Anglia pedepsea crunt astfel de fapte. Hotărî deci să nu i se arate deloc lui James Poole, ci să se întoarcă la caravana soţului ei cât mai repede posibil.
Nu sunt cuvinte care să exprime durerea cu care Mărie s-a despărţit de copil. Dar nu s-a lăsat învinsă de sentimente; a mers înainte cu hotărâre şi curaj.
Aşa cum promisese, James Poole îi aştepta pe călători în Southampton. Mare i-a fost uimirea lui Tad când a văzut cât

de blând şi politicos devenise tatăl lui. Când Tad i-1 prezentă pe Phil, James Poole îl salută prietenos şi-1 invită acasă.
Familia Poole locuia acum într-o casă drăguţă şi spaţioasă, chiar la ieşirea din oraş. Pe drum, James îi spuse lui Tad că doamna Poole fusese invalidă timp de mai mult de patru luni şi nu fusese în stare să se ocupe de treburile casei; trecuseră cu toţii printr-o perioadă dificilă. îi mai spuse că Nell şi Bert erau cuminţi şi sănătoşi, iar domnul Scales, fostul şef al lui Tad, îi trimise recent o scrisoare să-1 întrebe de băiat, spunând că, de când acesta plecase, nu reuşise să găsească pe cineva care să-1 înlocuiască.
Când au ajuns acasă Tad, pe Tad îl cuprinse mila când o văzu pe doamna Poole zăcând neajutorată pe o canapea, depinzând de o bătrână care venea în fiecare dimineaţă să facă treburile casei. Dar când mama îşi văzu copilul şi când îl primi în braţe după atâta timp, fu atât de fericită şi mulţumită încât îi dispăru pe dată privirea tristă din ochi. Tad gândi că poate, până la urmă, îşi va reveni cu totul.
Era o atmosferă plină de bucurie; nimeni nu se gândea să-1 certe sau să-i reproşeze ceva lui Tad, în timp ce acesta îşi povestea aventurile prin care trecuse. Iar când acesta le spuse cum Phil fusese ca un înger pentru el, cum îi rămase prieten iubitor şi statornic de când se cunoscuseră şi până acum, nu era nimeni în încăpere care să nu aibă ochii înlăcrimaţi. James Poole îi strânse mâna firavă cu recunoştinţă, Nell şi Bert îl îmbrăţişară, doamna Poole îl mângâie pe cap şi-1 numi „scumpul meu copil". Phil nu ştia cum să reacţioneze, căci niciodată nu fusese tratat cu atâta dragoste şi bunătate.
Mai târziu, când ceilalţi plecară la culcare, doamna Poole îl rugă pe Tad să vină lângă ea şi începu să povestească.
- Dragă Tad, Dumnezeu m-a învăţat multe de când ai plecat tu. Prima dată a fost pierderea copilului, apoi această boală cauzată de o cădere. Dar Tad, de abia după ce am văzut

cum e sa-ţi fie dor de copilul tău mi-am dat seama cum tu, Nell şi Bert sufereaţi de dor după mama voastră, fără ca eu să fi încercat vreodată să o înlocuiesc. Şi până când nu am fost ţintuită la pat să văd cum este când ai nevoie ca oamenii să fie buni şi răbdători cu tine, nu am realizat că eu nu fusesem niciodată aşa pentru voi. Dar acum, dragul meu, te-ai întors acasă din nou, iar eu şi tatăl tău vom încerca să fim o familie adevărată pentru tine, de unde să nu mai vrei vreodată să pleci. Dă-mi o sărutare, Tad, şi spune-mi mamă, căci asta vreau să fiu - cu ajutorul Domnului - de acum înainte.
***
Acestea fiind spuse, putem să ne luăm adio de la Tad fugarul şi răpitorul de copii, căci cu siguranţă nu va mai purta vreodată acest nume.
Totul e bine când se termină cu bine; Tad s-a întors la slujba pe care o avusese înainte

de a fugi de acasă; locuia în casa domnului Scales în timpul săptămânii şi se întorcea acasă duminica. încetul cu încetul, câştigă încrederea şefului său, care-l promova într-o poziţie mai înaltă. Iar Phil, după o scurtă călătorie cu familia Poole, acceptă oferta lui Jeremiah Jackson de a lucra ca ajutor pe vasul *Stormy Petrei.* Mărie era invitată din când în când să-l viziteze pe Victor (nu încetase să-l numească aşa), iar după un timp Dumnezeu o binecuvânta cu un băieţel care o făcu să uite de suferinţă.
Aşadar, învăţătura pe care o tragem din această poveste este că dacă mergem pe drumul ales de noi, nu ne putem aştepta la fericire şi împlinire. De vreme ce Tad a învăţat această lecţie pe propria piele, poate că noi, cei care l-am urmat pas cu pas în aventurile lui, nu vom face aceeaşi greşeală.
107

Cuprins

1. Cuvinte tăioase.....5
2. Plănuirea răzbunării.....10
3. Fuga.....15
4. Necaz după necaz.....20
5. Purtat încoace şi-ncolo.....24
6. în derivă.....28
7. Jeremiah Jackson.....32
8. Foxy şi Phil.....36
9. O viaţă de sclav.....42
10. Slab, dar totuşi tare.....46
11. Adio, Foxy!.....51
12. Prieten şi duşman.....56
13. O veste neaşteptată.....63
14. Amintiri răscolitoare. Un nou plan.....67
15. Se întoarce roata.....76
16. Tad îşi împietreşte inima.....82
17. Cu piciorul în ţepuş.....88
18. Salvat de Jeremiah.....94
19. Loialitatea lui Phil.....98
20. Epilog.....102

Little Lamb
Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: contact@Iittlelamb.ro